ION BĂIEȘU

IERTAREA

piesă în trei acte

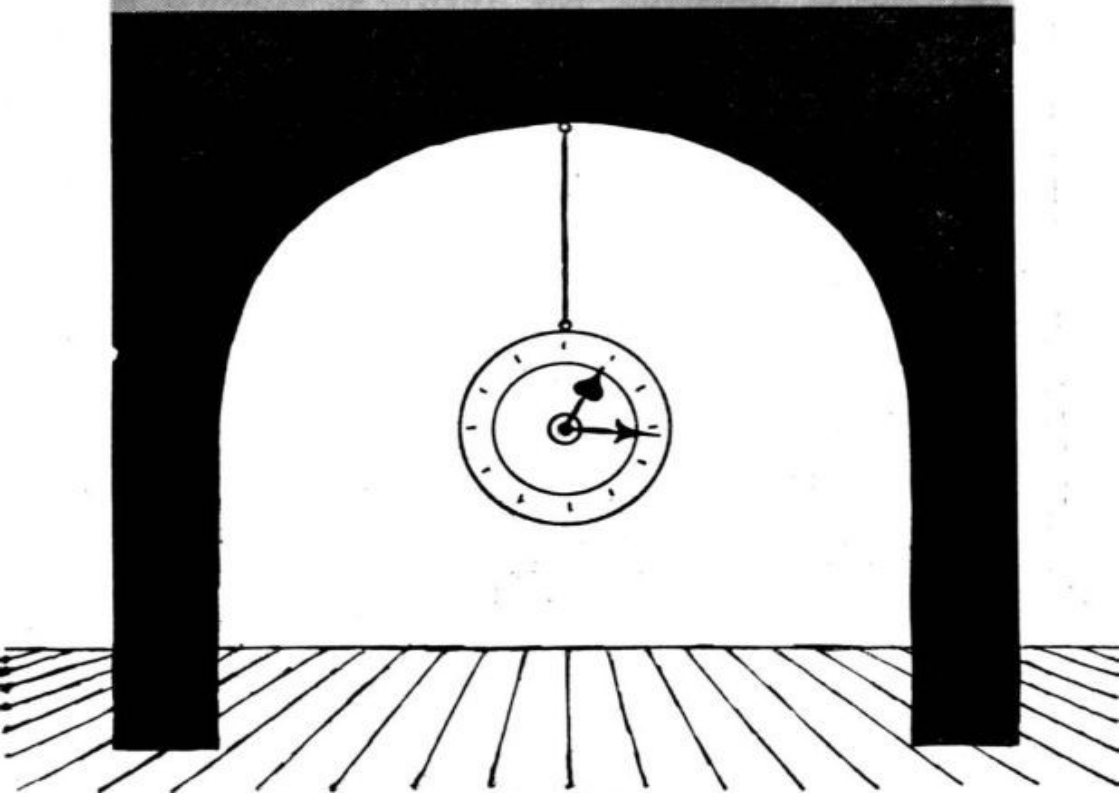

ION BĂIEŞU

Iertarea

Cuprins

PERSONAJELE.....3
ACTUL ÎNTÎI.....4
ACTUL AL DOILEA.....23
ACTUL AL TREILEA.....47

PERSONAJELE

George 32 ani
Lia 32 ani
Cornel 32 ani
Femeia 90 ani
Doctorul 32 ani
Anişoara 32 ani

Acţiunea se petrece în zilele noastre.

ACTUL ÎNTÎI

Noaptea târziu, după orele unu. O staţie de tramvai într-un cartier al Bucureştiului. Trecători foarte rari. George stă pe o bancă cu faţa pe jumătate acoperită de gulerul paltonului. Lia, în picioare, la câţiva metri distanţă, îl priveşte insistent. Apoi se apropie de el, fără să se aşeze.

LIA: Bună seara. (*George ridică spre ea o privire total absentă, dar nu-i răspunde. Ea continuă să-l privească insistent. O femeie foarte bătrână se apropie de ei cu precauţie*.) Bună seara! (*Ceva mai tare*.) Bună seara!

FEMEIA: Nu ştiţi, mai vine tramvaiul, sau s-a întrerupt curentul, sau e vreo deraiere, sau ce-ar putea să fie?

LIA (*sec*): Nu ştiu. (*Femeia pleacă. Lia îl priveşte pe George cu o insistenţă agresivă*.) Am spus bună seara. (*George nu răspunde. Ea se aşază pe bancă lingă el. Tace. Apoi îşi aprinde o ţigară şi-i întinde şi lui pachetul*.) Fumaţi? (*George nu răspunde; deşi ea se află lângă el, nu o aude*.) Bună seara! (*Urlă*.) Bună seara! (*Încet, cu discreţie*.) M-aţi auzit? V-am spus bună seara. N-am spus nimic altceva decât bună seara. De ce nu vreţi să vorbiţi? Dacă nu vorbiţi, cel puţin răspundeţi la bună seara, sau dacă nu fumaţi, spuneţi că nu fumaţi. Cred că nu vă cer un efort prea mare. (*George continuă să tacă*.) Aşteptaţi tramvaiul? S-ar putea să nu mai vină. (*Pauză. Ea îl priveşte insistent. El*

continuă să nu realizeze prezenţa ei. O distanţă enormă îi desparte.) Spuneţi-mi cel puţin dacă aţi auzit sau nu că v-am spus bună seara. Spuneţi-mi eventual că aţi auzit, dar că nu vreţi să-mi răspundeţi. (*Pauză. George continuă să privească neclintit, cu un zâmbet străin de el însuşi pe faţă. Lia îi urlă ieşită din minţi, în urechi*.) Alo! Cu dumneata vorbesc! Bună seara! (*Pauză. Revine la tonul normal de conversaţie*.) În ce direcţie mergeţi? (*George tace. Lia se apropie de el mai mult şi-l apucă de mânecă*.) De ce nu vreţi să vorbiţi? Aşteptăm împreună un tramvai la ora unu noaptea, într-o staţie pustie. După înfăţişare, arătaţi a fi om, şi orice om este dator să răspundă unui om, chiar dacă asta îi face sau nu plăcere. (*Îşi pierde răbdarea*.) Hei! (*Îl zgâlţâie de guler*.) Vorbeşte! (*Urlă*.) Vorbeşte! (*George tresare speriat, se ridică şi intră în panică. Vrea s-o ia la fugă. dar ea îl apucă de mânecă şi-l trage pe bancă*.) Stai, nu fugi! Vorbeşte!

GEORGE (*îngrozit*): Vă rog să mă iertaţi. Cu mine aţi vorbit?

LIA (*liniştindu-l*): Da. Dar nu vă speriaţi. V-am rugat să vorbiţi, atâta tot.

GEORGE: Ce să vorbesc?

LIA (*blândă*): Nimic. V-am spus buna seara şi, aşa cum e normal, aşteptam să-mi răspundeţi.

GEORGE (*în aceeaşi stare de panică şi umilinţă*): Vă rog să mă iertaţi dacă v-am jignit cu ceva... Pur şi simplu nu mi-am dat seama... Nu eram atent sau...

LIA: Dar nu m-aţi jignit cu nimic. Să vă explic exact cum a fost. Dumneavoastră v-aţi aşezat pe această bancă înaintea mea. Eu am venit şi m-am aşezat lângă dumneavoastră. Şi când m-am aşezat v-am spus „bună seara”. Asta a fost tot.

GEORGE: Şi?

LIA: Dumneavoastră nu mi-aţi răspuns, iar cu mi-am permis să insist. Asta pentru că mi s-a părut ciudat ca

nu vreţi să-mi răspundeţi.

GEORGE (*umil şi speriat*): Dar nu v-am auzit, vă rog să mă iertaţi. Nu v-am auzit, scuzaţi-mă. (*Se ridică*.) Bună seara, doamnă...

LIA (*îl apucă de mânecă, speriată*): De ce plecaţi? Nu aşteptaţi tramvaiul?

GEORGE: Ba da.

LIA: Trebuie să vină dintr-un moment în altul. Luaţi loc. (*George se aşază*.) Un tramvai aşteptat singur e un chin; aşteptat în doi e o plăcere. Cine a spus asta?

GEORGE: (*intrigat*): Cine?

LIA: Nu ştiu. Probabil că n-a spus-o nimeni. E pur şi simplu o reflecţie personală.

GEORGE (*buimac, îşi strânge tâmplele în palme*): Da, desigur...

LIA: Vă e rău?

GEORGE: Nu, mulţumesc.

LIA: Atunci de ce vă strângeţi tâmplele? Să vă dau un antinevralgic? Sau obişnuiţi altceva? Aveţi gripă?

GEORGE (*o priveşte lung, insistent, foarte neplăcut surprins*): Nu vă supăraţi ca vă întreb: de ce trebuie să-mi puneţi în fiecare clipă câte o întrebare?

LIA: În fiecare clipă?

GEORGE: Da. De ce?

LIA: Nu mi-am dat seama că pun prea multe întrebări. Probabil că e o obişnuinţă.

GEORGE: Ce înseamnă obişnuinţă? Aveţi o meserie care se bazează pe întrebări?

LIA: Nu. Pe cu totul altceva.

GEORGE: Atunci?

LIA: Vedeţi, de fapt şi dumneavoastră puneţi foarte multe întrebări. De ce? Sau, ca să evit o interogaţie, aş putea să constat că nu vă plac întrebările.

GEORGE: Da.

LIA (*pauză*): Nu vă supăraţi că vă întreb totuşi ceva. Vă e rău?

GEORGE: Nu. Nu mi-e rău absolut deloc. (Stăpân pe el.) Dar de ce vă interesează faptul dacă mi-e rău sau mi-e bine?

LIA: Mă interesează pentru că am văzut că arătaţi a fi bolnav. Iar eu daca văd un om bolnav şi singur, mă simt obligată să mă interesez de el. Cred că ar fi bine să mergeţi acasă. Aş putea să vă conduc. Să opresc un taxi?

GEORGE: Nu e nevoie. Am să plec pe jos.

LIA: Nu vreţi să mergem împreună?

GEORGE: De ce împreună?

LIA: Cum de ce?

GEORGE: Dacă-mi permiteţi, vă întreb de ce?

LIA: Pentru că sunteţi totuşi bolnav. Cum e posibil ca un om sănătos sa nu audă zece „bună seara” spuse de la o jumătate de metru?

GEORGE: E posibil.

LIA: Nu, nu e posibil. Trebuie să ajungeţi repede acasă. Vă conduc...

GEORGE: De ce?

LIA: Pur şi simplu vreau să merg cu dumneavoastră. Nu există nici un „de ce” la mijloc.

GEORGE: Presupunând că eu nu doresc asta, veţi merge totuşi cu mine?

LIA: Da.

GEORGE: Aveţi vreun motiv anume?

LIA: Da. Am un motiv anume. Mai bine zis, un motiv special.

GEORGE (*o priveşte lung, apoi se resemnează*): Atunci o să mergem împreună. Probabil că nu există o altă soluţie.

LIA (*după ce-l priveşte foarte lung*): Nu există o altă soluţie. (*Pauză.*) Spuneţi-mi, sunteţi nefericit?

GEORGE: Nu.

LIA: Îmi faceţi impresia unui om, cum să vă spun, pustiu. Mai bine zis, a unui om... în sfârşit, ăsta e cuvântul.

pustiu. Mi-ar face plăcere să ne cunoaştem. Sunteţi singur, nu? Am să vă fac o mărturisire indecentă: şi eu sunt singură, sunt în căutarea unui om cu care să mă împrietenesc sufleteşte.

GEORGE (*cu antipatie*): O prietenie nu poate să fie decât sufletească.

LIA (*jignită*): Există şi prietenii trupeşti.

GEORGE: Cum pot fi două trupuri prietene?

LIA: Poate mai profund şi mai sincer decât două suflete. Cunosc un caz...

GEORGE (*amuzat*): Un caz... (*Râde.*) De fapt n-ar trebui să râd...

LIA: De ce să nu râdeţi?

GEORGE: Probabil că dumneavoastră sunteţi ceea ce se cheamă un om prost. Şi ar fi nedemn din partea mea să râd de un om prost. Totuşi... (Râde, apoi se abţine.) Nu, n-am să râd.

LIA (*după ce-l priveşte lung, crispată*): George!

GEORGE (*tresare îngrozit, se ridică, dar ea îl trage înapoi*): Ce-ai spus?

LIA (*pe un ton scăzut, dar ferm*): Am spus că n-are rost să faci pe nebunul. Ştii... n-are rost. Vrei să spui că nu mă cunoşti?

GEORGE: Nu.

LIA: Poate nu m-ai privit cu atenţie.

GEORGE: Ba da, dar nu te cunosc Nu te cunosc absolut deloc.

LIA: N-am intrat întâmplător în vorbă cu tine. Te urmăream.

GEORGE (*îngrozit*): Da?

LIA: Din tren te urmăresc. N-ai observat?

GEORGE: Nu.

LIA: Vrei să-ţi spun cine sunt?

GEORGE (*speriat*): Nu.

LIA (*mirată*): De ce nu vrei?

GEORGE: Nu mă interesează. Crezi că numele dumitale

are vreo importanţă?
LIA: În sensul că ne putem identifica unul pe altul.
GEORGE: Dar eu nu simt această nevoie. Nu vreau să ştiu cine eşti.
LIA: Dar eu ţin foarte mult să ştii. Mă cheamă Elena Pogonat, în intimitate mi se spune Lia. Ai reţinut?
GEORGE: Da.
LIA: Şi nu-ţi aminteşti acum cine sunt? Gândeşte-te bine.
GEORGE : Nu-mi amintesc şi nici nu-mi propun să-mi amintesc.
LIA: Am fost colegi de facultate până în anul trei. La o reuniune am dansat împreună. Voiam să-ţi aduci aminte de mine. (Începe să plângă cu faţa ascunsă în palme.)
GEORGE (*o priveşte cu o mirare calmă*): Plângi?
LIA: Da, sunt foarte obosită. Iartă-mă. (*Îşi revine imediat*.)
GEORGE: Dacă vrei, poţi să plângi. Nu te jena de mine.
LIA: Mi-a trecut. Iartă-mă, sunt îngrozitor de obosită, de amărâtă, de nefericită... (*Printre lacrimi*.) Ce bine că te-am întâlnit!
GEORGE: Vorbeai adineaori că am dansat cândva împreună.
LIA: Da.
GEORGE: Şi ce importanţă are faptul că am dansat cândva împreună ?
LIA: N-are absolut nici o importanţă. Era un amănunt. Despre altceva este vorba... (*Pauză*.) George, nu vrei să mergem la tine acasă? Trebuie neapărat să vorbim. (*Disperată*.) Te rog să mă salvezi.
GEORGE (*sincer*): Nu pot.
LIA: De ce nu poţi?
GEORGE (*extrem de amărât*): Nu pot. Abia m-am salvat pe mine.
LIA (*încet*): De unde te-ai salvat, din ce?
GEORGE: Dacă ar fi posibil, ţi-aş spune.
LIA: George, nu-ţi mai aduci aminte de mine absolut

deloc? Gândeşte-te bine...
GEORGE: Şi ce importanţă are dacă-mi aduc aminte?
LIA: Dacă ai face un efort, crezi că ţi-ai aminti?
GEORGE: Nu cred.
LIA: Într-un fel e foarte bine că nu-ţi aminteşti. Spune-mi, eşti bolnav rău?
GEORGE: Ai impresia că sunt bolnav?
FEMEIA (*se apropie de el încet, speriindu-l*): Credeţi că mai vine tramvaiul?
LIA: Probabil că nu mai vine. S-a întrerupt curentul.
FEMEIA: Curentul electric?
GEORGE: Probabil.
FEMEIA: Atunci dumneavoastră de ce aşteptaţi tramvaiul?
GEORGE: Noi aşteptăm altceva.
FEMEIA: Atunci mă scuzaţi. (*Pleacă*.)
LIA: Ce-i cu tine? Nu ne-am văzut de aproape zece ani. Ce-ai făcut de-atunci?
GEORGE: Nu ştiu. Mi se pune pentru prima oară întrebarea asta, probabil că... De fapt nu ştiu, ăsta-i adevărul.
LIA: Nu vrei să mergem la tine acasă?
GEORGE: De ce vrei să mergi la mine acasă?
LIA: Vreau să stăm de vorbă. Trebuie să-ţi spun ceva extrem de important.
GEORGE: Nu cred c-o să te pot lua la mine acasă.
LIA: Eşti cu cineva?
GEORGE: Nu, dar nu văd pentru ce-ai intra în casa mea. Nu văd motivul. Ce anume vrei să-mi spui?
LIA: Nu pot vorbi în stradă.
GEORGE: Să mă gândesc dacă să te invit sau nu. (*Se gândeşte*.) Nu pot. Şi nu trebuie să insişti.
LIA: Atunci cum rămâne? Vrei să-ţi spun totuşi ceea ce vreau să-ţi spun?
GEORGE: Poate c-ar fi mai bine să nu-mi spui.
LIA (*extrem de tulburată*): E un lucru extrem de important pentru tine.

GEORGE: Dar eu nu vreau să ştiu acel lucru extrem de important pentru mine. În definitiv, de ce m-ai urmărit? Cine îţi dă acest drept? Ce s-ar întâmpla dacă aş cere acum sprijinul organelor în drept?

LIA: Ce înseamnă să ceri sprijinul organelor în drept? Ce să le spui acestor organe? Că te urmăresc?!

GEORGE (*indignat*): Da, că mă urmăreşti.

LIA: În cazul în care se dovedeşte că nu am de gând să săvârşesc un act oare ar putea să te pună în pericol, nimeni nu s-ar amesteca.

GEORGE (*extrem de enervat*): Dar eu nu vreau să stau de vorbă cu tine! Vreau să mă duc acasă singur!

LIA: Poţi să te duci, dar am să te urmăresc. Chiar dacă mă baţi, tot am să vin după tine. Dacă vrei să ştii, te caut de aproape cinci ani. De ce nu vrei să accepţi să stăm de vorbă?

GEORGE (*disperat*): Despre ce să vorbim? Eu nu vreau să stau de vorbă cu nimeni. Poate că te-am cunoscut cândva, nu neg, dar asta n-are nici o importanţă. Vrei să te ajut cu ceva? Vrei să-ţi dau bani?

LIA: Nu.

GEORGE: Atunci ce vrei să-mi spui? De ce te ţii după mine?

LIA (*ieşindu-şi din fire*): Dar nu mă ţin după tine! Dacă vrei, pleacă!

GEORGE: O să plec. (*Se ridică, face câţiva paşi, apoi se opreşte*.) Dacă vrei sa mă mai vezi, vino peste o săptămână, la aceeaşi oră. aici. O să vii?

LIA: Nu. N-am să vin.

GEORGE (*ezitând*): Am plecat. (*Totuşi nu pleacă*.) O să mă urmăreşti?

(*Un individ înalt, înfăşurat într-un pardesiu de culoare închisă, se apropie de ei încet. Se opreşte la câţiva paşi şi se reazemă de un stâlp. Îi priveşte insistent. George îl priveşte şi el fascinat. Lia, care până atunci a stat cu*

capul între mâini, îl vede şi tresare.)

LIA: George, vino te rog înapoi!
GEORGE (*vine repede lângă ea*): De ce m-ai chemat?
LIA: Individul acela ar putea să-ţi facă un rău. Stai lângă mine.
GEORGE (*cuprins de o spaimă cumplită*): De ce să-mi facă rău?
LIA: Nu ştiu. dar s-ar putea. Dacă eşti lângă mine, n-o să aibă curajul.
GEORGE (*ascunzându-se în spatele ei*): Îl cunoşti?
LIA: Stai aici liniştit. Am să vorbesc eu cu el. (*Se apropie de cetăţeanul îmbrăcat în pardesiu*.) De ce totuşi mă urmăreşti?
CORNEL (*întunecat*). De ce totuşi să nu te urmăresc?
LIA: Te-am rugat să nu mă urmăreşti.
CORNEL (*uimit*): Iartă-mă, nu mi-am dat seama că te urmăresc.
LIA: Vrei să te urăsc?
CORNEL: Nu, te rog să nu mă urăşti.
LIA: Atunci pleacă.
CORNEL (*face câţiva paşi, apoi se întoarce*): Cine este el?
LIA: L-am cunoscut întâmplător. N-are importanţă. Du-te. (*Se întoarce lângă George, care în tot acest timp a stat încremenit*.)
CORNEL (*pleacă, apoi se întoarce şi-i face semn Liei să se apropie de el*): Când ai să te întorci?
LIA (*obosită şi disperată*): Nu ştiu... Nu pot să-ţi spun nimic. Lasă-mă singură.
CORNEL (*sumbru*): Totuşi, am să te urmăresc... Tine minte. (*Pleacă*.)
LIA (*se apropie de George*): A plecat.
GEORGE: Nu se mai întoarce?
LIA: Sper. Hai să mergem.
GEORGE: Cine e?
LIA (*ezită*): N-are nici o importanţă. Cineva care mă

urmăreşte.

GEORGE: Deci şi tu eşti urmărită?

LIA: Da. De o săptămână.

GEORGE: Ţi-e frică de el?

LIA: Nu, e invers. Lui i-e frică de mine. De fapt, e soţul meu, de care m-am despărţit acum o săptămână. E un bărbat deosebit de bun, dar şi cel mai nefericit om de pe lume. Nefericit fără să fie absolut de vină cu nimic, aşa cum li se întâmplă oamenilor foarte buni. Este nefericit pentru că mă iubeşte şi pentru că eu nu pot să-l iubesc. Dacă-i spuneam asta înainte de a ne căsători, sau imediat după ce ne-am căsătorit, n-ar fi suferit atâta, dar eu i-am spus abia acum, după opt ani de căsnicie. Am făcut un lucru atât de urât, încât nici măcar remuşcări nu am. Dacă eram un om bun, ar fi trebuit să rămân lângă el şi să-i dau impresia că-l iubesc, iar el ar fi fost fericit, ceea ce era foarte bine pentru societatea omenească. (*Cornel se apropie şi se reazemă de stâlpul de telegraf, ascultând. Ea nu-l observă. George priveşte tot timpul spre Cornel*.) Un om nu poate fi fericit decât dacă îi dăruieşte cineva această binefacere, pentru că fericirea nu se poate face de unul singur. Este imposibil să vrei să-l faci pe cineva fericit şi să nu reuşeşti. Dacă te sacrifici şi-i dai absolut tot ce ai mai bun din tine, dacă stai clipă de clipă lângă el, ca lângă un om bolnav, şi chiar dacă el refuză la început să primească fericirea care i se oferă, va obosi în cele din urmă şi va deveni fericit. Din păcate, cei care dăruiesc fericirea nu sunt însă în mod necesar şi ei fericiţi, la rândul lor. Mă înţelegi? Eu l-am făcut fericit pe acest om, pe care l-ai văzut adineaori aici şi care mă urmăreşte tot timpul ca o fantomă. Acum opt ani a trecut printr-o foarte grea încercare. Am fost colegi de facultate. În anul patru, în timpul practicii de vară, a suferit un accident de pe urma căruia a orbit. Când şi-a dat seama de nenorocire, a vrut să se sinucidă, toţi

colegii aşteptau acest gest şi-l aprobau dinainte, adică toţi erau de acord că, dacă a orbit şi nu mai există nici o şansă de vindecare, să nu se mai chinuie. Asta se întâmpla tocmai într-o perioadă în care eu eram foarte nefericită — unul dintre motive erai tu —, iar celelalte nu contează, şi m-am gândit că din moment ce sunt nefericită şi nici nu am perspectiva să fiu fericită, cel mai bun lucru ar fi să-l fac pe acest om fericit. Într-o seară m-am dus la el la spital şi i-am propus să ne căsătorim, deşi până atunci nu eram nici măcar prieteni. El a acceptat după oarecare ezitări şi, imediat după aceea, eu am început să mă ocup de fericirea lui. L-am ajutat să-şi recapete echilibrul sufletesc... De ce nu te uiţi la mine?

GEORGE (*tresărind*): Mă uit.

LIA: ...M-am dus cu el în străinătate, a fost operat şi şi-a recăpătat vederea la amândoi ochii. (Pauză.) Între timp. un ochi a cedat. Acum vede numai cu unul. O să-l piardă curând şi pe al doilea, el nu bănuieşte la ora actuală această perspectivă. Dar după opt ani, în care l-am scăldat în fericire, mi-am dat seama cu o extraordinară tristeţe că, de fapt, eu şedeam lângă acest om numai pentru a face o demonstraţie. Nu mă lega de el decât ideea în sine, adică ambiţia mea de a-l obliga să fie fericit. Iar el era atât de bun şi de mărginit, ca orice bărbat oarecare, lipsit de fantezie, care ia întotdeauna lucrurile la propriu, încât nu pricepea sau nu bănuia că eu aş fi nefericită. Într-o seară, când a venit acasă de la serviciu şi s-a repezit spre mine în pat şi a început să mă sărute şi să mă dezbrace, cu o obrăznicie şi o nesimţire specific masculine, i-am spus: „un moment!“ (*Pauză, se gândeşte*.) I-am spus că sunt foarte tristă şi că doresc să plec, indiferent unde, pentru un anumit timp. Nu i-am spus că plec definitiv; fie din milă, fie din laşitate, fie din cea mai ordinară omenie. El n-a crezut şi nici acum nu vrea să creadă,

probabil, este prea legat de această fericire care-i era la îndemână, extrem de comodă. Acum încearcă să mă urmărească. O să mă urmărească o vreme, până când va obosi. (*Cornel se desprinde de lângă stâlp şi pleacă încet, fără ca ea să-l fi văzut. George îl urmăreşte cu privirea*.) Iar eu mi-am luat bagajele şi am plecat fără să ştiu unde. Ce faci?

GEORGE: Nimic. Mă uitam.

LIA: Unde?

GEORGE: Încolo.

LIA: Iartă-mă că am vorbit atât de mult. Probabil că te-ai plictisit. Te uitai tot timpul undeva. Crezi că sunt vinovată?

GEORGE (*surprins*): De ce să fii vinovată?

LIA: În sensul că am greşit cu ceva faţă de omul acela?

GEORGE: Ce anume să fi greşit?

LIA: În sensul că... Tu nu ai ascultat ce ţi-am spus eu?

GEORGE: Nu.

LIA: De ce?

GEORGE: Pentru că nu mi-ai spus că trebuie să te ascult. De fapt, despre ce ai vorbit?

LIA: Nu pot să mai repet. (*Cu lacrimi în ochi*.) De ce nu m-ai ascultat? Simţeam nevoia să mă asculte cineva!

GEORGE: Îmi pare rău. Dacă ai intenţionat să-mi faci o mărturisire, de ce nu mi-ai atras atenţia?

LIA: Dar există o elementară datorie a omului faţă de om, de a ne asculta unul pe altul, chiar dacă vorbim fiecare altă limbă. Trebuia măcar să te fi uitat în ochii mei.

GEORGE: Dar cum să mă uit în ochii cuiva, dacă nu simt invitat să fac asta?

LIA (*obosită*): În sfârşit... Ce facem? Mergem?

GEORGE: Eu o să aştept totuşi tramvaiul. Până la mine e prea departe. Deşi... (*se gândeşte*)... Da, deşi ar trebui să ajung foarte repede acasă pentru că sunt aşteptat. (*Se ridică*.) La revedere. Scuză-mă pentru neatenţia aceea. Probabil că e foarte neplăcut să vorbeşti cuiva

care nu te ascultă. (*Pleacă*.)
LIA (*disperată*): George!
GEORGE (*se opreşte*): Da.
LIA: Pleci?
GEORGE: Da.
LIA: Nu pleca!
GEORGE (*se apropie umilit*): De ce strigi aşa la mine?
LIA: Ti-am spus să nu pleci. N-ai înţeles că te caut, că de cinci ani vreau să te întâlnesc?
GEORGE (*se aşază iarăşi pe bancă*): Nu te supăra. Tu vrei să mergi acum la mine acasă. Probabil că eşti nefericită sau nu ai unde dormi şi vrei să vorbeşti cu cineva, dar eu nu pot să te iau cu mine acasă. În ultimii opt ani nu a intrat absolut nimeni în camera mea şi... asta e. Nu pot să te invit. Vrei să-mi spui totuşi ceva?
LIA: Atunci pentru ce crezi că te caut de cinci ani? Pentru că trebuie să-ţi spun neapărat ceva. Un lucru pe care nu-l ştii şi pe care trebuie să-l ştii neapărat. Eu trebuie să mă justific cu ceva faţă de tine.
GEORGE: De ce?
LIA: Pentru că trebuie. (*Disperată*.) Trebuie. Acum. În seara asta. Pe urmă ne despărţim definitiv. Tu ai să mă urăşti, iar eu am să plec mulţumită.
GEORGE (*speriat*): De ce să te urăsc?
LIA: Mi-ai face un bine.
GEORGE (*intimidat*): Nu, te rog... Nu-mi spune nimic... Nu vreau să te urăsc... Eu n-am urât în viaţa mea pe nimeni. Plec... (*În panică*.) Ei n-au mâncat absolut nimic de o săptămână şi mă aşteaptă la fereastră! Dac-ai şti cum mă aşteaptă. Dumnezeule! Sunt un criminal!
LIA: Cine te aşteaptă?
GEORGE: Greierele şi pisica.
LIA: Greierele şi pisica?! Unde sunt?
GEORGE: Acasă. Eu am un greiere şi o pisică, pe care-ti cresc.
LIA (*îl ţine de mină, nu-l lasă să plece*): George, lasă

dracului şi greierele şi pisica! Trebuie să-ţi spun ceva, care pentru mine şi pentru tine e vital. Poate n-o să ne mai vedem niciodată în viaţa. Te rog, ascultă-mă.

FEMEIA: Nu vă supăraţi că vă întreb, mai vine tramvaiul?

LIA (*exasperată*): Nu vă supăraţi că vă întreb: de ce ne puneţi aceeaşi întrebare de mai multe ori? De unde să ştim noi dacă mai vine sau nu tramvaiul?

FEMEIA: Atunci ce aşteptaţi?

LIA: Dar oare un om... (*În această clipă George pleacă fără ca ea să observe.*)... nu poate aştepta în viaţă decât un tramvai? sunt şi alte lucruri, mult mai importante, pentru care merită să aşteptăm. Putem aştepta un prieten, un copil, un cosmonaut sau, dacă suntem un om care creează, putem aştepta o idee.

FEMEIA (*fascinată*): Vai, ce frumos vorbiţi!

LIA (*continuă*): Sau putem aştepta un om de care ne-am despărţit pentru totdeauna, care a precizat că nu se va mai întoarce, dar noi tot sperăm să vină şi trebuie să-l aşteptăm. Iată câte lucruri putem aştepta în viaţă în afară de un tramvai.

FEMEIA (*emoţionată*): Am înţeles şi vă mulţumesc din suflet. Vă rog să nu vă supăraţi. N-am să vă mai deranjez.

LIA (*descoperă îngrozită dispariţia lui George*): Dar unde a plecat el?

FEMEIA: Cine? Dânsul?

LIA: Da. Unde a plecat?

FEMEIA: A plecat acum două minute.

LIA: Te întreb unde, nu când?

FEMEIA: În partea aceea.

LIA (*se ridică înfrigurată*): Mulţumesc. (*Pleacă grăbită în direcţia în care a plecat George. Femeia rămâne în staţie, dezorientată. Apoi se aşază pe bancă şi aprinde o ţigară. George se întoarce prin partea opusă.*)

FEMEIA: Nu vă supăraţi că vă întreb, credeţi că mai vine tramvaiul?

GEORGE (*se aşază pe bancă*): După părerea mea, vine. Cel puţin, eu am să-l aştept.
FEMEIA: Doamna aceea cu care eraţi aici a plecat să vă caute.
GEORGE: Da, dar nu ştiu de ce. Mă urmăreşte şi... pur şi simplu mi-e frică de ea. V-aş ruga să rămâneţi cu mine până vine tramvaiul.
FEMEIA: Rămân, pentru că şi eu aştept tramvaiul. Dar nu vă supăraţi că vă întreb: femeia aceea este cumva... cum să spun... bolnavă, sau...?!
GEORGE: Nu ştiu precis. Nu o cunosc. Deşi ea susţine că mă cunoaşte. S-ar putea să fie numai nefericită, ceea ce înseamnă de fapt acelaşi lucru.
FEMEIA: E foarte adevărat ceea ce spuneţi. Nefericirea este o boală. Un fel de cancer.

(*Cornel trece prin staţia de tramvai cu paşi rari, înfăşurat în pardesiu, ca o fantomă. George îl priveşte înspăimântat*.)

GEORGE (*către Femeie*): Doamnă, veniţi mai aproape de mine. Am să va rog ceva, dacă sunteţi atât de bună.
FEMEIA: Cu plăcere.
GEORGE: Vă rog să nu vorbiţi nimic timp de un minut şi să nu vă uitaţi la mine. Puteţi?
FEMEIA: Desigur.

(*Femeia se întoarce cu spatele. George îşi cuprinde tâmplele în palme şi se concentrează îndelung, cu ochii închişi, clătinându-se. Pe faţa lui apare un zâmbet inuman, dar total inofensiv: mişcările lui sunt încete şi prelungi, ca ale unui somnambul. După un minut, femeia se întoarce şi-l priveşte surprinsă*.)

FEMEIA: Vă e rău?
GEORGE (*răspunde târziu şi anevoie*): Nu.

FEMEIA: Păreţi foarte schimbat. Sau poate mă înşel eu. Probabil că mă înşel. Deşi păreţi foarte schimbat la faţă. Ce-i cu dumneavoastră? (*George nu o aude*.) Vă rog să mă iertaţi că v-am deranjat mereu cu tot felul de întrebări. Adevărul e că eu nu vreau neapărat să merg cu tramvaiul acesta, pentru că nu mă duc nicăieri. Eu merg cu tramvaiul, pentru că nu am ce face noaptea. (*Îl priveşte lung şi nedumerită, tăcerea lui o incită să vorbească*.) Câţi ani îmi daţi? Şaizeci? Şaptezeci? Optzeci? Am nouăzeci şi unu! Am şi locuinţă. Uitaţi, cheia de la cameră e aici. (*Îi arată cheia legată de un şnur în jurul gâtului*.) Dar sunt tare singurică pe lume. (*Îşi şterge o lacrimă*.) Singurică şi sănătoasă. Atât de sănătoasă. Şi nu mai mor deloc. Dar cu ce sunt eu vinovată că nu mor şi că sunt sănătoasă? Nenorocirea e că mă plictisesc, domnul meu, mă plictisesc zi şi noapte. Ziua mai am câte o treabă şi uit, dar noaptea nu pot dormi. De zece ani nu mai pot dormi — ce somn bun şi adânc aveam altădată! Şi atunci ies în oraş, şi fiindcă numai tramvaiele merg toată noaptea, îmi iau abonament şi merg cu tramvaiul. În tramvai sau în staţii întâlnesc câte un om şi discut cu el. Îmi place şi mie să călătoresc, să văd lumea, să vorbesc. (*Începe să plângă*.) Dar nu întotdeauna am cu cine vorbi. Oamenii nu vor sau nu au timp să vorbească cu mine. (*Se opreşte brusc din plâns*.) În seara asta am avut noroc că v-am găsit pe dumneavoastră care mă ascultaţi. Nu e uşor să găseşti un om care să vrea să te asculte şi să vorbească cu tine. (*În şoaptă*.) Până acum cinci ani am fost la azilul de bătrâni. Dar am fugit. Acolo era bine, aveam mâncare. aveam şi cu cine sta de vorbă, dar mă plictiseam, dragă domnule, mă plictiseam, pentru că toţi bătrânii de la azil, vă jur pe sfânta cruce, mint nemaipomenit. Dacă la vremea lui a fost măturător de stradă, el zice c-a fost şef de gară, şi când îl prinzi cu minciuna, te enervezi nemaipomenit. În ziua în care am

fugit m-am enervat pentru că m-am contrazis cu vecina mea de pat din cauza unui proverb. Ea zicea că nu e totuna dacă spui „aşchia nu sare departe de trunchi“ sau „mărul nu cade departe de pom”. Pe urmă mai erau şi altele. Erau bătrâni, să mă iertaţi, care se ţineau de prostii. A fost cazul că una de şaizeci şi opt de ari s-a spânzurat din dragoste. Pe urmă, ştiţi ce era cel mai rău acolo? Era, domnul meu, o magazie în care ţineau sicriele. Le aveau făcute dinainte, pe diferite mărimi. Când murea unul, îl puneau în coşciug şi-l duceau noaptea, ca să nu-l mai vedem noi, iar dacă murea vreunul prea lung şi nu-i ajungea sicriul, îl îndesau cu forţa. Magazia cu sicrie era chiar în spatele cantinei, şi când ieşeam să ne plimbăm, ne uitam printre crăpături şi le număram. Şi ne făcea aşa de rău sufleteşte! Barem de le-ar fi dus mai departe, să nu le vedem. Încolo era bine. Eu am fugit, fiindcă am cămăruţa mea şi am din ce trăi. Eu dacă mănânc o dată pe zi — n-o să mă credeţi — îmi ajunge. Un singur biscuit îmi este suficient. Că nu mi-e foame. Mie niciodată nu mi-e foame. Biscuitul îl mănânc aşa, de plăcere... (*Cornel se apropie de ei şi se aşază pe bancă, alături. Suspicioasă, bătrâna se opreşte. Către George, încet*.) Şi ăsta vă urmăreşte? (*George nu răspunde. Priveşte senin înainte, total absent la ceea ce se petrece în jurul lui. Cornel intră în vorbă cu bătrâna*.)

CORNEL: Dumneata ce faci aici?

FEMEIA (*evaziv*): Nimic. Aştept tramvaiul.

CORNEL: Şi de ce intri în vorbă cu lumea fără să fii poftită, ca o codoaşă?

FEMEIA: Dar nu am intrat eu în vorbă. Domnul m-a rugat să stau puţin cu dânsul, pentru că nu se simte bine. Eu i-am răspuns: „cu plăcere”.

CORNEL (*către George, agresiv*): Dumneata aştepţi tramvaiul sau aştepţi altceva? (*George nu-l aude*.) Cu dumneata vorbesc. (*Îl trage de mânecă*.)

FEMEIA (*către Cornel*): Sst!
CORNEL: Pe cine aştepţi?
FEMEIA (*în şoaptă*): Lăsaţi-l în pace. E bolnav.
CORNEL: Atunci să se ducă acasă. Sau la spital.
FEMEIA: Se duce, dar nu vine tramvaiul. Lăsaţi, că-l duc eu.
CORNEL (*încet*): Îl cunoşti?
FEMEIA: Personal, numai din seara aceasta. Dar îl ştiu din vedere. Îl văd din când în când prin tramvai, că eu călătoresc mult cu tramvaiele şi am memoria figurilor.
CORNEL: Da, am auzit povestea. Între noi fie vorba, eşti destul de plictisitoare. Femeia aceea care era aici unde s-a dus?
FEMEIA: Nu ştiu. Cred c-a plecat să-l caute pe dânsul.
CORNEL (*îl priveşte lung pe George*): Dumneata de unde o cunoşti pe soţia mea? (*George nu aude. Cornel îl trage de mânecă*.)
FEMEIA: De ce nu-l lăsaţi în pace? V-am spus că e bolnav.
CORNEL (*sever*): Hai. cară-te de aici! Pleacă!
FEMEIA: De ce? (*Se ridică speriată*.)
CORNEL: Aşa, pentru că vreau eu! Prea-ţi bagi nasul în toate. Cine-ţi dă dreptul să te amesteci în viaţa oamenilor? Du-te la azil! (*Femeia se îndepărtează, speriată, la câţiva paşi*.) Vezi să nu chem Miliţia! (*Femeia se îndepărtează mai mult, dar nu iese din scenă. Cornel îl priveşte sever pe George*.) Dumneata de ce nu vrei să vorbeşti? (*Pauză*.) Te-am întrebat de unde o cunoşti pe soţia mea. (*George îl priveşte îndelung şi absent, dar nu răspunde*.) Dacă ai de gând să te laşi impresionat, de tot ce-ţi spune şi să te încurci cu ea, vă avertizez că am să vă calc pe amândoi în picioare. (*Îl ia de piept*.) Femeia aceasta tot la mine se va întoarce! (*Cu suferinţă*.) Ea are nevoie de un om bolnav şi slab, iar eu sunt mai bolnav şi mai slab ca dumneata. (*Încet*.) Nu-i da voie să se apropie de dumneata, o să te nenorocească. E atât de puternică,

încât n-ai să-i rezişti şi ai să fii nefericit. (*Pauză. Apoi se ridică şi se îndreaptă spre bătrânică*.) Unde a plecat soţia mea? În ce parte a luat-o?

FEMEIA (*arătându-i cu mâna spre stânga*): Încolo. (*Cornel iese prin stânga. Femeia se apropie de George şi se aşază cu precauţie lângă el pe bancă*.) S-a dus. Ar fi bine să plecaţi şi dumneavoastră.

(*Lia apare grăbită, gâfâind, din partea dreaptă*.)

LIA (*către George*): Unde ai fost? (*Disperată*.) De ce m-ai făcut să alerg o jumătate de oraş după tine dacă ştiai că te întorci?

FEMEIA: Sst! Mai încet, doamnă. M-a rugat să nu vorbesc şi să nu-l privesc. Cred că e bolnav.

LIA (*febrilă*): Vine tramvaiul! George, vine tramvaiul! (*Tramvaiul opreşte în staţie, scârţâind din frâne, insuportabil. Lia îl apucă pe George de braţ şi-l trage în tramvai cu forţa. Femeia se urcă în urma lor. După ce tramvaiul pleacă, apare şi Cornel, care se urcă din mers*.)

CORTINA

ACTUL AL DOILEA

Acasă la George. O cămăruţă joasă, trei pe trei, modest mobilată, cu un pat pentru o persoană şi o masă la mijloc. Pe masă se află un gramofon vechi, al cărui disc se învârteşte, şi alte obiecte mărunte. La ridicarea cortinei, George priveşte concentrat discul oare se învârteşte şi pe care se află greierele. Pisica doarme leneşă în braţele lui.

GEORGE (*opreşte gramofonul şi pune greierele de o parte, vorbindu-i cu afecţiune*): Gata, ajunge, nebunule, ajunge! Odihneşte-te puţin. Stai aici pe pernă şi încearcă să adormi. Te rog. E târziu.

(*Caută ceva prin cameră, până când descoperă ce caută. Este o placă mare pe care o aşază pe discul gramofonului. Peste puţine clipe se aude o muzică bizară, aproape insuportabilă. George o ascultă cufundat în sine, răscolit, cu o bucurie adâncă. La un moment dat se aud ciocănituri uşoare în uşă, apoi, din ce în ce mai insistente. George nu le aude decât după ce muzica de pe disc se sfârşeşte. Ascultă încordat, apoi se apropie de uşă şi rămâne încremenit. Ciocăniturile se înteţesc.*)

LIA (*de afară*): George, eu sunt!
GEORGE (*în şoaptă*): Ai venit?
LIA: Da. Am venit. Îmi deschizi?

GEORGE (*alarmat*): Stai puţin... Să mă gândesc... (*Deşi e îmbrăcat cu haina, îşi pune pe el şi balonzaidul, ca să câştige timp. Apoi îi deschide, dar ezitând îndelung.*) Intră.

LIA: De ce mi-ai deschis atât de greu?

GEORGE: A trebuit să mă gândesc.

LIA: Erai în stare să mă laşi la uşă?

GEORGE: Important e că ţi-am deschis. Puteam foarte bine să nu-ţi deschid.

LIA (*se aşază pe pat, e obosită*): Sunt obosită. (*Pauză.*) Nu mă întrebi unde am fost după ce m-ai dat afară din casă?

GEORGE: Dar nu te-am dat, propriu-zis, afară din casă. Ţi-am spus să pleci pentru că nu ştii să te comporţi cu animalele mele. Ai fost îngrozitor de brutală şi vulgară cu ele.

LIA (*ţinându-şi cu greu plânsul, indignată*): Iar tu ai deschis uşa şi m-ai dat afară! La ora trei dimineaţa. Numai pentru că am fost vulgară cu animalele?

GEORGE: Da, pentru că mi-ai călcat pisica pe coadă şi mi-ai speriat greierele. (*Indignat.*) Tu ştii că de când l-ai lovit, el nu mai cântă? Până acum de câte ori îl puneam pe discul gramofonului să se învârtească, începea să cânte ca o pasăre. (*Gata să izbucnească în plâns.*) De ce l-ai lovit?

LIA: George, nu ştiam că e greierele tău. Te rog să mă ierţi. Credeam că e un greiere oarecare, o gânganie care s-a urcat pe pat. Pe urmă, când mi-ai spus că e un animal domestic, de care te-ai legat sufleteşte, mi-a părut foarte rău.

GEORGE (*fericit că ea regretă*): Îl cresc de când era mic şi s-a ataşat de mine cu o sinceritate fantastică. Şi el, şi pisica. Te rog să mă crezi, sunt extraordinar de buni şi de duioşi. (*Înfrigurat.*) Dar de ce nu mai cântă greierele? În sfârşit, sper să-şi revină.

LIA: Da, o să-şi revină. (*Îl priveşte lung, tristă.*) George, de

când m-ai dat afară, adică de acum opt ore, m-am plimbat pe toate străzile oraşului, am fost prin toate parcurile, s-au legat toţi bărbaţii Bucureştiului de mine. Probabil din cauză că plângeam.

GEORGE: De ce plângeai?

LIA: Nu ştiu exact, dar plângeam tot timpul.

GEORGE (*o priveşte îndelung, impresionat*): Chiar ai plâns tot timpul?

LIA: Da, absolut tot timpul. Şi m-am gândit tot timpul.

GEORGE: Ştii, faptul că ai plâns mă impresionează extraordinar de mult. Probabil e pentru prima oară când suferă cineva din cauza mea. Eu nu am făcut niciodată rău nimănui, ştii? (*Se aşază lângă ea, îi ia o mână şi i-o strânge emoţionat*.) Îţi mulţumesc foarte mult.

LIA (*plângând, îi sărută mâinile*): Iartă-mă.

GEORGE: Nu mai plânge. (O mângâie pe faţă.)

LIA: Nu mai plâng. (*Se îmbrăţişează şi rămân nemişcaţi câteva clipe*.)

GEORGE: Nu vreau să suferi din cauza mea.

LIA: Nu sufăr. Acum sunt fericită. E cea mai fericită clipă din viaţa mea. (Îl sărută şi plânge.) Doamne, cât de mult am aşteptat clipa asta!

GEORGE: Te-am umilit?

LIA: Da, dar nu din cauza asta am plâns. Am plâns din cauza mea. Pentru că ţi-am fost antipatică. Tot timpul am sentimentul că sunt privită de cei din jurul meu cu ură.

GEORGE: De ce? Arăţi a fi o femeie agreabilă.

LIA: Cu toate astea, nu sunt. Când mă apropii de cineva necunoscut sunt privită cu repulsie. Chiar şi tu, atunci când m-am aşezat pe bancă, te-ai ascuns în tine. Ţi-a fost frică?

GEORGE: Da. La început mi-a fost frică, îmi puneai foarte multe întrebări şi erai foarte sigură de tine. La un moment dat eram chiar convins că spui adevărul.

Începeam să cred că într-adevăr m-ai urmărit şi că mă cunoşti. Sper că ai făcut toate astea din disperare şi nu ca să-ţi exersezi umorul.

LIA: Din disperare. Trebuia neapărat să vorbesc cu un om capabil să mă înţeleagă.

GEORGE: Şi figura mea ţi-a inspirat încredere?

LIA: Da, pentru că te-am văzut trist.

GEORGE: Şi doreai să vii cu mine acasă ca orice femeie?

LIA: Adică pentru ca să mă culc cu tine?

GEORGE: Da. Te întreb foarte deschis dacă eşti o femeie obişnuită să agăţi bărbaţi pe stradă, cu care să rămâi apoi peste noapte.

LIA (*o clipă e îngrozită că el o ia drept femeie de stradă, apoi joacă scena cu convingere*): Nu fac asta întotdeauna. Dar când mă cert cu soţul meu, plec de-acasă, intru în vorbă cu un bărbat care mi se pare foarte interesant, încerc să-i dau impresia că-l cunosc dinainte — binecunoscutul truc — după care îi propun direct să mă ia cu el acasă.

GEORGE: Lucrezi pe... Adică vreau să te întreb dacă ceri şi bani sau o faci din viciu...

LIA: Nu, nu cer niciodată bani.

GEORGE: Te rog să mă ierţi că te întreb toate astea foarte direct, dar eu, ca să fiu sincer, nu sunt obişnuit cu femeile. Eu trăiesc de opt ani absolut singur. Întotdeauna mă feresc să intru în astfel de combinaţii. Adevărul e însă că doream uneori să stau de vorbă cu o femeie, pe care apoi să o invit la mine acasă, pentru o noapte. Dar spune-mi, te rog, că mă interesează, foloseşti întotdeauna aceeaşi poveste pe care mi-ai spus-o mie: „am fost colegi de facultate, am dansat împreună la o reuniune, trebuie să-ţi mărturisesc ceva etc.”?

LIA: Depinde. (*Pauză. Lia îl priveşte lung, fix.*)

GEORGE: Şi cum de-ai ajuns prostituată? Pari a fi totuşi o intelectuală.

LIA: Tocmai din cauza asta. Sunt atât de deşteaptă, încât singurul lucru cu adevărat demn de mine era să devin o femeie de stradă. Sau să mă sinucid.

GEORGE: Vorbeşti atât de interesant încât mă umileşti. Din clipa în care ai intrat aici, mai bine zis din clipa în care te-ai apropiat de mine, am făcut febră. Mă tulburi cumplit. Te rog să pleci.

LIA: Să plec?

GEORGE: Da. Pleacă. Nu vreau să te cunosc. Mi-e frică. Du-te.

LIA (*se ridică şi vine în faţa lui; îl priveşte lung*): George! Am glumit. Nu sunt ce bănuieşti. Noi doi ne cunoaştem. Tot ceea ce ţi-am spus acolo, în staţia de tramvai, este adevărat. Te caut de cinci ani. Am fost colegi de facultate, nu e vorba de nici un truc. Am dansat împreună. Te-am urmărit din tren. Nu te-am agăţat întâmplător. În noaptea asta trebuie să stăm de vorbă. Stai jos. (*George se aşază speriat*.) Sperai să fiu totuşi o femeie uşoară. Nu, sunt Lia Pogonat. Hai, aminteşte-ţi de mine.

GEORGE (*resemnat*): Da, îmi amintesc...

LIA: Atunci de ce ai încercat să dai impresia că mă confunzi?

GEORGE: Pentru că speram totuşi să te confund.

LIA: Dar acum îţi aminteşti cine sunt?

GEORGE: Îmi amintesc.

LIA: Îţi aminteşti totul?

GEORGE: Ce înseamnă totul?

LIA: Adică tot ce s-a întâmplat între noi?

GEORGE: Ce s-a întâmplat?

LIA: Am să te ajut să-ţi aminteşti. De ce te fereşti de mine? Eşti palid.

GEORGE: Nu, nu sunt palid.

LIA: Atunci de ce mă minţi? Cum poţi să spui că nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat între noi?

GEORGE (*se frământă, încolţit, speriat*): Te rog să pleci

totuşi. Nu vreau să discutăm nimic. Ce vrei de la mine? (*Disperat*.) Sunt nevinovat. S-a dovedit că sunt nevinovat.

LIA: Dar eu ştiu că eşti nevinovat. Pentru asta am şi venit la tine. Ca să-ţi spun că nu tu eşti vinovat, ci eu.

GEORGE (*febril*): Lia, pleacă! Altfel ai să asişti la o scenă îngrozitoare pentru tine. Te rog în genunchi să pleci.

LIA: Nu plec, George. Linişteşte-te. (*Severă*.) Linişteşte-te. (*Pauză*.) Eşti bolnav?

GEORGE: Nu.

LIA: Cu tine se întâmplă totuşi ceva ciudat. Eşti un om care te ascunzi. Ai un secret?

GEORGE (*învins*): Da.

LIA: Şi faţă de cine ascunzi acest secret?

GEORGE: Faţă de toată lumea.

LIA: E vorba de ceva jenant?

GEORGE: Nu. Dimpotrivă. E vorba de ceva atât de frumos, atât de sublim, atât de important pentru omenire, încât mi-ar li ruşine dacă s-ar afla.

LIA: Poţi să-mi spui şi mie acest secret?

GEORGE: Nu pot. Încă nu ştiu cum să-l exprim. (*Pauză*). Dar tu cum ţi-ai dat seama că am un secret?

LIA: Din comportarea ta bizară.

GEORGE: Bizară, într-adevăr?

LIA: Da. Am observat că trăieşti alternativ în două stări cu totul deosebite. Una în care te comporţi aproximativ normal şi alta în care cazi într-o semi-somnolenţă... cum să-ţi spun... când pari complet desprins de pământ şi te mişti parcă fără să atingi lucrurile. Am observat că atunci ochii ţi se fac extraordinar de albaştri şi că mâinile ţi se răcesc îngrozitor. Nu eşti bolnav, e vorba de cu totul altceva. Ce se întâmplă cu tine? (*George tace şi o priveşte cu o admiraţie reţinută*.) Eşti chiar atât de singur şi nefericit?

GEORGE: Îţi dau cuvântul meu de onoare că sunt extraordinar de fericit. Probabil că sunt cel mai fericit

om din lume. Îţi declar asta în chipul cel mai solemn cu putinţă.
LIA: Într-adevăr?
GEORGE: Da. Din pricina acelui secret.
LIA: Spune-mi despre ce e vorba. Mie poţi să-mi povesteşti.
GEORGE: Dar n-ai să înţelegi. Sau ai să înţelegi numai pe jumătate, şi atunci, pe cuvântul meu, te-aş...
LIA: O să înţeleg. sunt mult mai deşteaptă decât îţi imaginezi tu. Povesteşte.
GEORGE: Bine. Îţi povestesc. Dar să ştii că eşti prima fiinţă căreia îi spun acest secret. Jură-mi că ai să ţii totul numai pentru tine.
LIA: Îţi jur.
GEORGE (*se aşază mai aproape de ea; în şoaptă*): Lia, am făcut o descoperire. Am descoperit o idee uluitoare.
LIA (*tot în şoaptă*): Ce?
GEORGE: Un accelerator.
LIA (*perplexă*): Ce fel de accelerator?
GEORGE: Un accelerator.
LIA: Un accelerator?
GEORGE: Da, un accelerator.
LIA (*speriată*): George, nu pricep nimic. Ce fel de accelerator ai descoperit?
GEORGE: Nu striga! Am să-ţi spun tot.
LIA (*se prinde cu mâinile de tâmple, îngrozită*): Nu înţeleg nimic, George, mă sperii. Simt că înnebunesc.
GEORGE: De ce să înnebuneşti?
LIA: Pentru că nu înţeleg.
GEORGE: Probabil că n-o să înţelegi niciodată. (*Trist.*) Mie mi se pare totul extrem de simplu, dar tu n-ai să pricepi nimic. Te-ai îngrozit, imediat cum ai auzit cuvântul. De ce te sperii? E vorba despre un accelerator. Ce înţelegi tu printr-un accelerator?
LIA (*intimidată*): Un accelerator e ceva care accelerează ceva, nu? Un dispozitiv mecanic.

GEORGE: Perfect. Ai înţeles esenţialul. Închipuie-ţi acum un astfel de dispozitiv psihic care accelerează o stare psihică. Înţelegi?

LIA: Nu.

GEORGE: Fii atentă. Tu, la ora actuală, trăieşti într-un ritm perfect concordant cu ritmul în care se scurge timpul obiectiv, da? În 24 de ore obiective tu trăieşti 24 de ore subiective. Ce s-ar întâmpla dacă ai accelera ritmul timpului tău subiectiv?

LIA: Nu ştiu.

GEORGE: Gândeşte-te puţin. Pune-ţi întrebarea: ce s-ar întâmpla dacă timpul tău individual ar fi de zece ori mai rapid decât timpul obişnuit pe care-l percep celelalte fiinţe raţionale?

LIA: Nu mi-am pus niciodată o asemenea întrebare.

GEORGE: Ştiu că nu ţi-ai pus-o, dar te oblig acum să ţi-o pui. Eşti chiar atât de lipsită de imaginaţie?

LIA (*umilă*): George, te rog povesteşte tu totul şi pe urmă, dacă vrei, îmi pui întrebări. Întâi povesteşte-mi totul şi pe urmă am să-ţi spun dacă am înţeles sau nu. Spune-mi mai întâi în ce împrejurare ţi-a venit ideea. E vorba de o experienţă personală?

GEORGE: Da. Ideea mi-a venit nu ca o inspiraţie, ci ca o soluţie a unei probleme concrete de viată. Să-ţi povestesc împrejurarea respectivă, vrei?

LIA: Da, e mai bine aşa.

GEORGE: Ascultă. În anul 1952 eram student la Agronomie...

LIA: Da, ştiu.

GEORGE (*neplăcut surprins*): De unde ştii?

LIA: Eram colegi, adu-ţi aminte.

GEORGE (*derutat*): Atunci înseamnă că ştii ce mi s-a întâmplat.

LIA: Ştiu.

GEORGE: Ştii că am fost arestat. Dar după aceea?

LIA: După aceea nu mai ştiu nimic. Am aflat că totuşi ţi s-

a dat drumul destul de repede.

GEORGE: Da, pentru că eram nevinovat.

LIA: Ştiu că ai fost nevinovat. Dar ce legătură au toate acestea cu acceleratorul?

GEORGE: Ideea acceleratorului mi-a venit după ce am fost eliberat, ca o consecinţă a situaţiei absurde în care mă aflam.

LIA: Care situaţie? Povesteşte-mi.

GEORGE: Dar juri că n-ai să-mi faci vreun rău?

LIA: Ce rău să-ţi fac?

GEORGE: Adică să se afle că ţi-am povestit toate astea. Nu pentru că mi-ar fi frică. Singurul motiv e că nu vreau să fiu lipsit de onoare în faţa acelor oameni care m-au rugat să nu povestesc nimic. Nu vreau să le produc o deziluzie.

LIA: George, nu pierde vremea. Spune mai departe. N-am să povestesc la nimeni nimic.

GEORGE (*apropiindu-se de ea*): Lia, ascultă. În primăvara lui ’52, am fost chemat într-o dimineaţă la decanat. În biroul decanului erau doi cetăţeni necunoscuţi, dar foarte politicoşi, care m-au rugat să-i urmez.

LIA (*disperată că el nu-şi aminteşte*): George, dar eu eram acolo de faţă. Cum de nu-ţi aminteşti? Ţi-am cerut să-mi predai carnetul de U.T.M., tu l-ai scos din buzunar şi mi l-ai dat, apoi m-ai privit lung, cerându-mi parcă o explicaţie... Nu mai ţii minte?

GEORGE: Nu. Probabil că eram foarte emoţionat. Să-ţi povestesc mai departe. Am plecat cu ei şi m-au dus într-un loc. Nu ştiu exact unde. Adică m-au dus şi m-au lăsat acolo.

LIA: Cum adică te-au lăsat acolo? Fără să-ţi spună nimic?

GEORGE: Absolut nimic. Când a venit gardianul cu mâncare, l-am întrebat: „Nu vă supăraţi, nu ştiţi pentru ce am fost adus aici?” Mi-a răspuns că nu ştie nimic. A trecut o săptămână, apoi două, şi nimeni nu venea să-mi spună nimic. L-am întrebat din nou pe gardian: „Nu

vă supăraţi, cred că la mijloc e o confuzie, sunt nevinovat. Când o să se discute cu mine?" ... „La momentul corespunzător" mi-a răspuns el, şi a plecat.

LIA: Şi? Tu ce făceai?

GEORGE: Nimic. Fluieram, recitam versuri, cântam. Adică mă simţeam bine. Peste un anumit timp, nu ştiu exact cât, am fost chemat şi mi s-a spus că sunt liber. „Nu vă supăraţi — am întrebat — am fost vinovat de ceva?" Nu — mi s-a răspuns — sunteţi nevinovat. Duceţi-vă şi vedeţi-vă de treabă."

LIA: Atât?

GEORGE: Atât. Deşi am insistat. „Nu vă supăraţi — am spus — eu sunt un om care nu ştie să se comporte întotdeauna corect în societate, va rog să-mi spuneţi dacă am greşit cu ceva, ca să mă corectez pe viitor" „Nu aţi greşit absolut cu nimic", mi s-a răspuns. Şi am plecat.

LIA: Pe urmă ai aflat pentru ce ai fost acolo?

GEORGE: Nu. Pentru că nu m-a interesat.

LIA (*se ridică tulburată şi-şi aprinde o ţigară*): George, dar e incredibil. De atunci au trecut zece ani şi încă n-ai aflat pentru ce ai fost arestat?

GEORGE: Dar nu m-a interesat să aflu. N-am fost curios. Te rog nu fuma aici, nu suportă pisica.

LIA (*stinge ţigara şi se aşază lângă el; pauză*): Şi ideea acceleratorului când ţi-a venit?

GEORGE: Îţi povestesc imediat. Tu o mai ţii minte pe Anişoara?

LIA: Care Anişoara?

GEORGE: O fată pe care o iubeam eu pe atunci.

LIA: Blonda aceea slăbuţa, care te aştepta în fiecare zi în faţa facultăţii?

GEORGE: Exact. O iubeam extraordinar de mult, deşi n-avea nimic deosebit în ea, era cea mai banală, dar şi cea mai supusă fiinţă de pe pământ. Săraca de ea, era convinsă că sunt un geniu şi nu-şi dorea altceva în

viaţă decât să fie tot timpul lângă mine şi să mă ocrotească. În ziua în care am ieşit de-acolo, m-am dus direct la ea acasă. Voiam s-o vid imediat şi să-i spun că nu s-a întâmplat nimic, că suntem iar împreuna, bănuiam cât trebuie să fie de îngrijorată. Am sunat şi mi-a deschis maică-sa, o femeie foarte cumsecade, care se purtase până atunci cu mine ireproşabil şi care m-a privit foarte neplăcut surprinsă, cu răceală şi chiar cu duşmănie. Nu m-a poftit înăuntru, mi-a spus doar că fata nu este acasă, iar când am întrebat unde este mi-a spus că s-a logodit cu o persoană şi că este plecată într-un voiaj cu acea persoană. „Dar situaţia mea o cunoaşteţi?" am întrebat. „Nu o cunoaştem şi nici nu ne interesează. Iar dacă nu ne interesează, ne vedem de treburile noastre". După care mi-a închis uşa în nas. În aceeaşi zi m-am dus la rectorat, m-am reînscris în facultate şi m-am întors acasă. Am stat închis în această cameră, în care ne aflăm acum, trei zile şi trei nopţi, până când am leşinat. La început am bănuit că leşinul s-ar putea datora faptului că nu mâncasem absolut nimic în acele trei zile şi trei nopţi, dar de fapt nu acela era motivul. Leşinasem din cauza întrebărilor. Îmi puneam prea multe întrebări.

LIA: Ce fel de întrebări?

GEORGE: Nu mi le amintesc, dar bănuiesc că erau nişte întrebări insuportabile. În cea de-a treia zi m-am dus iar la ea acasă şi am aşteptat-o în fata porţii. În clipa în care m-a văzut, atitudinea ei a fost şi mai stranie decât a maică-si. S-a speriat îngrozitor şi a început sa tremure, sa plângă şi mi-a strigat disperată: „Te rog din suflet, nu mă urmări! Nu mă urmări!" Am fost foarte uimit, pentru că eu nu o urmăream. De fapt, voiam doar să am o explicaţie cu ea, adică să-i spun că nu sunt vinovat cu nimic şi că nu are dreptul sa mă bănuiască de ceva, atâta vreme cât nu cunoaşte adevărul. N-a acceptat să discute cu mine şi atunci m-

am închis iar în casă şi mi-am pus iar întrebări vreme de zece zile şi zece nopţi. În cea de a unsprezecea zi am descoperit foarte uimit că sunt victima unui traumatism psihic foarte ciudat. De câteva ori pe zi, o slăbiciune totală mă traversa fulgerător din creştet până în tălpi, după care începea să mi se învârtească ceva în creier, cu o viteză insuportabilă, un fel de vârtej care scotea în mine un sunet extrem de ascuţit. Apoi, vârtejul se oprea brusc şi cădeam într-un abis negru şi vâscos, care mă înghiţea lent şi mă sufoca. După câteva minute, îmi reveneam brusc, dar eram complet istovit. Stările acestea se repetau atât de des şi erau atât de insuportabile încât, fireşte, mi-am dat imediat seama că nu am decât două şanse: să găsesc mijlocul de a le evita sau să mă sinucid. Din moment ce nu m-am sinucis, înseamnă că am găsit acel mijloc.

LIA: Acceleratorul?

GEORGE: Poţi să mă asculţi?

LIA: Da, continuă.

GEORGE: Uite cum am descoperit acceleratorul. (*Tresare*.) Fii atentă că vine spre tine, nu te mişca!

LIA (*îngrozită*): Cine?

GEORGE: Greierele. (*Fericit*.) Dacă vine spre tine înseamnă că nu te urăşte. Te rog să nu-l loveşti.

LIA: De ce să-l lovesc? N-am nimic cu el. Mi-e foarte simpatic.

GEORGE: Mă bucur. Tu ştii ce este timpul?

LIA: Nu.

GEORGE: Nu-i aşa că e cea mai tulburătoare întrebare pe care ne-o putem pune? În clipa în care ştii ce este timpul, ai scăpat de obsesia morţii. De ce nu te-ai întrebat până acum niciodată ce e timpul?

LIA: Cred că de frică.

GEORGE: Păcat. Ar fi trebuit s-o faci măcar o dată pe zi. (*Deziluzionat*.) Probabil că pui mai multe întrebări altora

decât îţi pui ţie însăţi.

LIA (*intimidată*): Nu mi-am dat seama...

GEORGE: Am să-ţi spun un secret descoperit de mine. Tu credeai până acum că timpul are trei stări, nu? Trecutul, prezentul şi viitorul. (*Confidenţial.*) Nu există decât trecutul! Ceea ce putem noi percepe din timp este amintirea trecutului. Timpul e mort. El învie numai o clipă, atunci când trece prin fiinţa noastră, când devine prezent. Crezi în ceea ce-ţi spun?

LIA: Acum cred, dar nu ştiu dacă acesta este adevărul.

GEORGE: Despre acelaşi lucru există o infinitate de adevăruri. Ceea ce-ţi spun acum este adevărul meu. Adevărul descoperit de mine. Descoperit din disperare, ca să mă salvez.

LIA (*extrem de tulburată*): George, ce anume te-a adus la disperare? Faptul că te-a părăsit fata aceea?

GEORGE: Nu. Nu mă mai gândeam la ea. Eram disperat pentru că rămăsesem singur şi pentru că nu mai aveam nici un motiv concret ca să exist. Şedeam în camera aceasta, întins pe pat, fără nici o fiinţă în jur, şi aveam senzaţia că timpul nu mai înaintează. Era ca un râu de câmpie, leneş, mâlos, indolent, care nu vrea să mai curgă. Adică trăiam prea încet, înţelegi? Eu eram o albie, iar timpul o apă care curgea peste mine. Şi curgea prea încet. Nu-l mai puteam suporta. Şi atunci, ca să mă salvez, am făcut următorul calcul: dacă timpul există ca o realitate obiectivă, cu legile lui interne imuabile, nu-i posibil să-l supun voinţei mele, adică să-i accelerez ritmul după preferinţa mea. Dar ce-ar fi, m-am întrebat. dacă mi-aş adapta eu organismul în aşa fel, încât să mă pot transpune în ritmul de existenţă pe care îl doresc, creându-mi o senzaţie proprie a scurgerii timpului? Mi-am pus această întrebare, iar apoi am căutat soluţia.

LIA: Şi?

GEORGE: Am găsit-o!

LIA (*din ce în ce mai îngrozită*): Cum ai găsit-o?

GEORGE: Simplu. Am făcut timp de o sută de zile următorul antrenament: mă culcam pe spate (*se culcă pe spate, jos, exemplificând tot ceea ce urmează*), încremeneam şi îi comandam organismului să-şi încetinească ritmul de existenţă, până la o stare de amorţeală perfectă. Dădeam această comandă de zece, o sută, o mie de ori pe zi, câte şaisprezece sau douăzeci de ore fără întrerupere. Unele organe se supuneau mai uşor, altele mai greu, ca de pildă plămânii sau rinichii. În cele din urmă, le-am obligat pe toate să mă asculte. Adică le aduceam într-o stare de amorţeală, de semiîncremenire. Atunci mi-a fost îngrozitor de greu. Acum reuşesc să fac trecerea de la o stare la alta foarte repede. Aşteaptă câteva clipe şi pe urmă pune mâna pe mine. (*George rămâne în continuare încremenit: Lia îl urmăreşte uluită, apoi se apropie şi-i pune mâna pe frunte, pe piept şi pe braţe, după care se retrage îngrozită*.)

LIA: George ! Ridică-te! Eşti rece! (*Continuă să se retragă îngrozită spre uşă, urmărită de privirea lui sticloasă şi moartă*.) Închide ochii! Nu mă privi! (*Urlă*.) George! (*Vrea să fugă*.)

GEORGE (*se ridică, e câteva clipe buimac, apoi îşi revine*): De ce te-ai speriat?

LIA (*se aşază extrem de tulburată*): A fost îngrozitor... îngrozitor... Am crezut c-ai murit...

GEORGE: Acum ai înţeles ce e acceleratorul?

LIA (*nu-şi poate reveni*): N-am înţeles nimic...

GEORGE: Sunt convins c-ai înţeles. Fii atentă! Încetinindu-mi ritmul meu de existenţă, oblig timpul să-şi accelereze viteza. Înţelegi? Timpul meu se scurge de zece ori mai repede decât timpul tău. Trece atât de repede încât nici nu-i mai simt atingerea. Când pornesc acceleratorul, lumea înconjurătoare încetează să mai existe pentru mine. O săptămână obişnuită o pot

reduce la câteva ore.

LIA: Şi tot timpul trăieşti aşa, cu acceleratorul în tine?

GEORGE: Nu. Îl pornesc numai atunci când mi-e frică de lume, când nu mai suport oamenii. Eu lucrez într-o comună de lângă Bucureşti, nu ti-am spus încă, sunt un fel de tehnician sau inginer, nici eu nu ştiu exact. În orice caz, sunt obligat să trăiesc într-un univers dificil, ca să spun aşa, într-un mediu la care nu pot să mă adaptez, dar o fac pentru că sunt nevoit să exist, ca să am ce mânca. De obicei sunt dat afară, după două, trei luni, pentru că tot timpul cât stau printre ei, trăiesc cu acceleratorul în acţiune. La început îşi închipuie că au de-a face cu un om bolnav, apoi se conving ca sunt nebun şi mă dau afară. Dacă aş avea de unde să-mi procur ceva de mâncare, n-aş ieşi niciodată din casă. Din nenorocire sunt obligat să ies în lume să muncesc... Singura mea bucurie este sâmbăta, când mă întorc aici şi stau singur cu pisica şi cu greierele şi ascult muzică. Vrei să mai pun o dată placa?

LIA: Nu acum, mai târziu. (*Pauză; se gândeşte*.)

GEORGE: Nu-mi spui nimic?

LIA (*făcând eforturi enorme pentru a se linişti*): Ba da, dar nu ştiu cum să mă exprim. După câte am înţeles, în comparaţie cu noi, oamenii obişnuiţi, tu trăieşti incomparabil mai puţin. În mod conştient, tu îţi scurtezi durata vieţii.

GEORGE: Exact. Din calculul pe care l-am făcut, trăirile mele concrete sunt mai scurte decât ale voastre de zece ori şi ceva. Adică este exact cum ai spus tu: în comparaţie cu a voastră, viaţa mea este mai scurtă de zece ori.

LIA (*îngândurată*): Interesant.

GEORGE: Ţi se pare într-adevăr interesant?

LIA: Da, extrem de interesant.

GEORGE: Cuvântul e totuşi stupid. Ai mai auzit până acum despre o astfel de idee?

LIA: Nu.

GEORGE: Atunci cum poţi să spui „interesant”? Ideea e atât de fantastică încât ar trebui să simţi că înnebuneşti, în clipa în care mi-a reuşit prima experienţă, eu am plâns o zi întreagă de bucurie.

LIA: Într-adevăr, ideea e fantastică.

GEORGE (*se apropie de ca înfrigurat*): Încearcă să realizezi o clipă importanţa ei teoretică şi practică. Nu crezi că, dacă ar adopta această atitudine faţă de timp, oamenii şi-ar modifica total condiţia lor fizică şi spirituală, că existenţa umană ar fi revoluţionată în esenţa ei? Închipuie-ţi că având un accelerator la dispoziţie, oamenii ar scăpa de senzaţia îngrozitoare a timpului, de această povară asasină pe care conştiinţa umană o poartă în spinare de atâtea milenii. (*Aproape de demenţă*.) Gândeşte-te că am trăi cu toţii de zece ori mai repede... că am fi de zece ori mai puţin chinuiţi... că viaţa ne-ar fi de zece ori mai indiferentă... moartea la fel... Am avea permanent un refugiu sigur în faţa nenorocirilor, am avea unde să ne ascundem de dureri, de nefericiri, de oboseală, de spaime. Să presupunem că se apropie de noi pericolul unui război sau pericolul unei planete care se îndreaptă spre pământ, ca să ne distrugă. O panica absurdă şi oarbă întunecă în astfel de clipe conştiinţele, oamenii încep să-si sape găuri în pământ, nu mai au răbdare să aştepte clipa, timpul îi chinuie până la demenţă. Având fiecare în ei un accelerator, toate aceste violenţe i-ar găsi indiferenţi, ascunşi sub acoperişul unei noi viteze a existenţei, într-un ritm care i-ar ajuta să gonească orice timp care îi înspăimântă. (*Strigând*.) Gândeşte-te puţin la ideea aceasta, încearcă măcar o clipă să-ţi imaginezi că te-ai eliberat de timp, că...

LIA (*îl opreşte speriată*): George! Opreşte-te. (*Cu o blândeţe precaută*.) Nu trebuie să strigi, înţeleg totul foarte bine.

GEORGE (*aşezându-se liniştit*): Înţelegi, într-adevăr? Înseamnă că nu sunt un idiot. Te rog să mă crezi că foarte multă vreme am crezut că sunt idiot. Mă judecam cu ochii unui om obişnuit, dinafară, şi îmi imaginam că acesta m-ar putea privi cu stupoare şi dispreţ. Dar nu sunt nici idiot, nici nebun. Cel puţin, acum, după ce tu m-ai ascultat şi ai reacţionat destul de firesc la tot ce ţi-am spus, sunt absolut convins că sunt un om normal, că ideile mele sunt normale. Adică pot fi înţelese de un om normal. Tu eşti un om normal, nu-i aşa?

LIA (*îngândurată*): Nu ştiu. Normală e prea mult spus, poate. Dar nu despre asta e vorba. (*Tace*.)

GEORGE: Ti-e frică de mine?

LIA (*îl priveşte lung, în tăcere*): Nu, de tine nu mi-e frică. Mă gândesc... Iartă-mă, dar mă gândesc la ideea asta a ta... Adică la posibilitatea ca un astfel de accelerator să intre în mine. Cred că aş înnebuni de frică... În sfârşit, să nu vorbim acum despre asta.

GEORGE: Nu eşti obişnuită cu ea. Ai răbdare. O să mai discutăm.

LIA: Da, sunt de acord să mai discutăm. Vreau să vorbesc cu tine mult, mult. Am să-ţi spun atâtea lucruri, îmi dai voie să-ţi mărturisesc pentru ce te-am căutat cu atâta disperare în ultimii ani? Am dreptul să-ţi fac şi eu o mărturisire?

GEORGE: Desigur.

LIA: Am dreptul să-ţi cer şi eu să mă asculţi.

GEORGE: Te ascult.

LIA (*în şoaptă, înfrigurată*): George, mărturisirea mea s-ar putea să-ţi provoace un şoc. Te rog să nu te sperii. Poţi să fii calm?

GEORGE: Da.

LIA: Atunci, ascultă-mă, George! Eu ştiu secretul acela.

GEORGE: Care?

LIA: Secretul întâmplării de atunci... Trebuie sa-ţi spun

acest secret.

GEORGE: Vorbeşte mai încet.

LIA: Ascultă, tu mi-ai spus adineauri un lucru îngrozitor: că nici până acum nu ştii pentru ce ai fost luat atunci de necunoscuţii aceia, deoarece nimeni nu ţi-a spus nimic. Chiar e adevărat că nu ştii nimic? Te rog să fii sincer.

GEORGE: Da, e adevărat. Probabil că e un secret pe care eu nu trebuie să-l aflu.

LIA (*pauză*): Eu ştiu acel secret. Am să ţi-l spun.

GEORGE: Trebuie neapărat să mi-l spui?

LIA: Da, trebuie neapărat. E vorba de trecutul tău. Trebuie să ştii adevărul despre tine. Atunci, la decanat, eram şi eu de faţă.

GEORGE: Da, mi-ai spus.

LIA: Şedeam undeva, într-un colţ. Nu-ţi aminteşti că doar cu câteva zile înainte tu ai avut un scandal cu mine şi ca ne uram?

GEORGE: Ne uram?

LIA: Da, eu cel puţin, te uram. Pe vremea aceea eu eram îngrozitor de orgolioasă şi violentă. Toţi colegii îmi ştiau de frică. Tu erai singurul care mă sfidai, adică aveai faţă de mine o purtare foarte liberă, ignorai parcă cu bună-ştiinţă forţa pe care o reprezentam eu în grupă ca secretară de U.T.M. şi nu pierdeai nici o ocazie ca să mă pui în inferioritate, să mă jigneşti şi să arăţi că nu ţi-e frică. Eu nu înţeleg cum m-ai putut tu uita, cum ai putut uita cât de mult ne uram atunci.

GEORGE: Dar eu nu te uram! Nu te-am urât niciodată! Sau cel puţin nu făceam ceea ce făceam pentru că te uram. Dovadă e că te-am şi uitat foarte repede. Tot ce ştiu e că pe atunci eram o fiinţă foarte ciudată, îmi plăcea să fiu singur. Toată copilăria mea am fost singur, nici măcar cu mama nu am fost prieten. Dar de urât n-am urât pe nimeni niciodată. Nici pe tine nu te-am urât.

LIA: George, acum nu are nici o importanţă dacă m-ai urât tu. Cel mai grav e că te-am urât eu. Lasă-mă să-ţi povestesc mai departe. Într-o zi ai spus în faţa întregii grupe, în timpul unei şedinţe, o glumă îngrozitoare la adresa mea, colegii au râs până la leşin. M-am dus acasă şi am plâns de necaz o noapte întreagă. În noaptea aceea am hotărât să te distrug, să-ţi fac un rău care să te coste cumplit. M-am dus la decanat şi am făcut un denunţ scris, în care am spus că eşti un tip dubios, duşman de clasă înrăit, sau altceva, nu-mi aduc aminte exact ce, eram exaltată şi inconştientă în clipele acelea. Îngrozitor e că eu te credeam atunci în stare de aşa ceva, adică aveam convingerea că eşti un individ capabil de orice, înrăit, care ascunzi ceva periculos. Când te-am văzut însă, pe urmă, după ce te-ai întors, trist şi indiferent, m-am bucurat că te-am înfrânt. Tu nu ai bănuit niciodată că eu am fost omul care ţi-a făcut răul acela?

GEORGE: Nu. Nu m-am gândit niciodată că cineva mi-ar fi făcut rău, din moment ce mi s-a spus că sunt nevinovat. Singurul om care mi s-a părut demn de dispreţul meu a fost fata aceea, despre care ţi-am vorbit.

LIA (*extrem de tulburată*): Acum ştii adevărul.

GEORGE: Adică ce ştiu?

LIA: Că dacă trebuie să urăşti pe cineva pe lumea asta. fiinţa aceea sunt eu. Nu simţi că mă urăşti?

GEORGE: Nu. (*Pauză*.)

LIA: Bine, dar tu nu înţelegi că eu ţi-am făcut un rău, că eu te-am denunţat? (*Disperată*.) Cum poţi să rămâi indiferent?

GEORGE: Nu sunt indiferent, din moment ce te ascult. Puteam foarte bine să nu te ascult, să mă gândesc sau să fac altceva.

LIA: Nu înţeleg.

(*La fereastră se vede umbra unui om*.)

GEORGE (*îngrozit*): E cineva la fereastră!
LIA: Nu e nimeni.
GEORGE (*se ascunde în spatele unei mobile*): E cineva care se uită la noi pe fereastră! Cine e? (*Strigă*!) Hei! Cine e acolo? Cine e?
LIA (*încercând să-l calmeze*): Taci, nu striga! (*Se duce şi trage draperia, acoperind fereastra*.) Nu e nimeni, linişteşte-te!
GEORGE: Era el?
LIA: N-are importanţă.
GEORGE: Te urmăreşte?
LIA: Probabil. Deşi s-ar putea să nu fie nimeni.
GEORGE: Este. E acolo, în spatele perdelei! Stă încremenit şi ne priveşte trist, trist. Nu pot suporta să fiu privit aşa. Ce rău i-ai făcut de te urmăreşte?
LIA (*încolţită*): Nimic. L-am făcut fericit şi acum mă urăşte.
GEORGE: Şi de ce nu te mulţumeşte cu ura lui? De ce vrei să te urăsc eu?
LIA: Cu tine e altceva. Faţa de tine am greşit. Tu eşti obligat să mă urăşti.
GEORGE (*se ridică şi-i arată sever uşa*): Pleacă! Pleacă! Pleacă! Pleacă!
LIA: De ce să plec?
GEORGE: Nu sunt obligat să mă explic.
LIA: Acum, noaptea, singură?
GEORGE: N-o să fii singură. Te aşteaptă el.
LIA: George, vreau să rămân cu tine... Avem încă enorm de multe lucruri de discutat.
GEORGE: Dar tu nu vrei să discutăm. Tu ai venit aici ca să te urăsc. Te rog să mă laşi în pace. Eşti o fiinţă oribilă.
LIA (*se ridică şi-l priveşte cu o ură făţişă*): Adevărul e că-mi produci silă. Tu nu-ţi dai seama că ai început să putrezeşti? Nu mai eşti în stare nici să urăşti?
GEORGE (*îndârjit*): Pe cine să urăsc?
LIA: N-are importanţă pe cine. Grav e că nu mai eşti

capabil de aşa ceva. Eşti o fiinţă eliminată din sfera societăţii. Acceleratorul tău e produsul unui monstru. (*Isterică*.) Din dispreţ pentru lume şi pentru oameni ai făcui asta? Te-ai ascuns ca un laş în mocirlă!

GEORGE: Ascultă! Te afli aici ca să-mi vorbeşti în numele societăţii înconjurătoare?

LIA: Nu.

GEORGE: Atunci ce vrei? Ai venit să-mi cerşeşti ura, şi pentru că eu nu vreau să ţi-o dau, mă urăşti. Ce vrei? Să te iert pentru că mi-ai făcut atunci un râu? Iertarea nu poate anula o crimă. Gândeşte-te că dacă nu găseam soluţia acceleratorului, mă spânzuram.

LIA: Atunci ce să fac? Să mă sinucid?

GEORGE: Da. Eventual, sinucidere. Sau, dacă eşti capabilă de o remuşcare adevărată, încearcă să suferi şi tu cât am suferit eu.

LIA: De unde ştii că nu vreau să sufăr? Poate că tocmai pentru asta am venit la tine. Ajută-mă.

GEORGE: Doamne, eşti îngrozitoare! De ce să te ajut? Eu vreau să fiu singur, vreau să pleci...

LIA (*face câţiva paşi spre uşă*): Unde să mă duc?

GEORGE: Afară.

LIA: Unde afară? Ce înseamnă afară? Ce să fac afară? (*Disperată*.) Tu nu vezi că sunt singură? Că nu am nimic de făcut? Dă-mi ceva de făcut. Am de trăit încă o jumătate de viaţa şi n-am ce să fac. Lasă-mă să stau lângă tine.

GEORGE (*calm*): De ce să stai lângă mine?

LIA (*se aşază pe pat, devine femeie*): Nu ştiu... Dacă vrei, mă căsătoresc cu tine. (*Pauză*.) Aş putea să... Poate că aş putea să te fac fericit. Suntem încă tineri, eu sunt cât de cât frumoasă, cât de cât deşteaptă, ai putea să încerci să mă iubeşti...

GEORGE: Dar există un om care te iubeşte şi care e afară, la doi paşi. Gândeşte-te cât de greu e să găseşti în viată un om care să te iubească care să aibă nevoie de

tine, care să nu poată trăi fără tine. Cât timp crezi că o să te mai poată aştepta el afară?

LIA (*disperată*): George, te rog, lasă-mă lângă tine! Măcar până mâine dimineaţă. Asta, în cazul în care nu vrei totuşi să ne căsătorim. Aş putea să fac mult pentru tine. Cu timpul poate că te-aş iubi. Acum însă am nevoie de tine.

GEORGE: Spune-mi, tu ai iubit vreodată in viaţă?

LIA (*după o pauză*): Nu, încă n-am iubit pe nimeni. (*Cu o suferinţă enormă.*) Deşi am treizeci şi doi de ani. Recunosc că e îngrozitor de trist şi de necrezut, dar n-am întâlnit nici un om pe care să-l iubesc. Din câte am citit şi am auzit însă, se pare că iubirea e un sentiment sublim.

GEORGE: Atunci cum poţi să spui că ai putea să mă iubeşti, dacă nu ştii ce e iubirea?

LIA (*dezolată*): Dar nu sunt eu de vină.

GEORGE: Da, nu eşti tu de vină. (*Melancolic.*) De fapt. nimeni nu ştie ce e iubirea. Oamenii, în stadiul în care se află acum, nu se pot iubi. Au prea multe treburi, prea multe griji, sunt ocupaţi. Trebuie să muncească, să doarmă, să mănânce, să se îmbrace, să lupte, să se omoare. Nici dezvoltarea lor biologică nu le permite să se iubească cu adevărat. Sunt încă prea inferiori pentru aşa ceva. Adică sunt la stadiul când vorbesc şi, dacă au cuvintele ca mijloc de comunicare, nu mai simt nevoia să iubească, adică să trăiască şi să comunice prin sentimente. Vor trebui să treacă mii sau chiar sute de mii de ani până când omul va scăpa de cuvinte, până când se va naşte în el, din necesitate, un nou organism, cu ajutorul căruia să comunice direct cu semenii lui, fără nici o mijlocire, un fel de receptor-emiţător-radio, cu care se va face înţeles direct prin sentimente. Un asemenea om superior nu va mai declara dragoste cuiva. Însuşi sensul existenţei lui va fi iubirea; la nivelul respectiv de civilizaţie el nu va mai avea nimic altceva

de făcut decât să iubească. Atunci, bărbaţii şi femeile vor sta tot timpul îmbrăţişaţi, viaţa lor va fi un nesfârşit sărut. Te crezi capabilă de o asemenea iubire?

LIA: Adică să stau toată viaţa cu tine îmbrăţişată?

GEORGE: Adică să vorbeşti cu mine numai prin sentimente.

LIA: Pot! (*Îl îmbrăţişează şi-l sărută; rămân aşa, încremeniţi, prelung. Cornel deschide uşa încet şi intră; Îi priveşte în tăcere, nemişcat. Cei doi nu-l văd. Lia se desprinde din îmbrăţişare*.) Am obosit!

GEORGE: Bineînţeles. (Trist.) E obositor. N-ai să mă poţi iubi. Şi probabil că nici eu. Suntem slabi. Dar pentru că nu vrei să pleci... dacă nu vrei totuşi... poţi să rămâi în noaptea asta aici. Mâine însă ai să pleci, da?

LIA: Am să plec.

GEORGE: Atunci să ne culcăm. (*Cornel iese neobservat*.) Crezi că el mai e la fereastră?

LIA: Nu cred.

GEORGE: Du-te şi te uită.

LIA (*se uită pe fereastră îndelung, ascultând paşii lui Cornel, care se îndepărtează*): Nu e. A plecat.

GEORGE (*pregătind patul*): Tu ai să te culci în pat, iar eu jos, pe saltea, cu pisica. Pot să sting lumina?

LIA: Da, poţi s-o stingi.

GEORGE (*stinge lumina. De acum înainte vor vorbi într-un întuneric absolut*): Te rog să fii atentă.

LIA: De ce?

GEORGE: Să nu calci pe greiere.

LIA: Dar cum pot să ştiu unde este, ca să-l feresc?

GEORGE: Am să-l strig, iar el are să-mi răspundă. (*Scoate un sunet care imită glasul greierului. Acesta îi răspunde*.) Nu te mişca acum. Aşteaptă. (*Pauză*.) Poţi să umbli. A venit la mine.

LIA: Doarme cu tine?

GEORGE: Da. De obicei stă pe pieptul meu sau în blana pisicii. În curând o să cânte. (*Pauză; nu se aude nimic*.)

Încă nu s-a obişnuit cu tine, dar o să cânte imediat.

LIA: George, ai încuiat uşa?

GEORGE: Nu-mi aduc aminte. Du-te şi vezi.

LIA (*se aud paşii ei îndreptându-se spre uşă; apoi vorbeşte în şoaptă cu cineva de-afară*): Nu, nu mă aştepta. Am să te caut eu... Du-te... (*Încuie uşa şi se întoarce în pat.*)

GEORGE: Ai vorbit cu cineva?

LIA: Nu, ţi s-a părut.

GEORGE: Noapte bună.

LIA: George!

GEORGE: Da.

LIA: Vrei să mai vorbim puţin despre accelerator?

GEORGE: Taci!

LIA: Ştii... (*Oftează.*) Cred ca o să rămân toată viaţa lângă tine.

GEORGE (*fericit*): Fii atentă! A-nceput să cânte! Auzi? (*Greierele a început într-adevăr să cânte.*) Ai să vezi ce repede şi ce plăcut o să adormi. Stai liniştită şi ascultă.

(*Greierele cântă din ce în ce mai tare, liniştitor şi monoton. Într-un târziu, fără să-şi dea nimeni seama, coboară...*)

CORTINA

ACTUL AL TREILEA

Interiorul unei case de ţară, cu un oarecare confort modern. În fund e o uşă care dă intr-o altă cameră. E iarnă. Lia priveşte pe fereastră. E obosită şi tristă. Semn al unui zbucium cumplit, părul i-a albit pe la tâmple. George, aşezat la masă, se străduieşte să bea, fără chef, dintr-o cană cu ceai. E slab şi fără chef, dintr-o ceaşcă cu ceai. E slab şi abătut.

GEORGE: Nu pot să mănânc. Gestul acesta mi se pare din ce în ce mai searbăd.

LIA (*privind pe fereastră*): Ce iarnă! Nămeţii s-au urcat până la fereastră.

GEORGE: Astăzi ai un glas care nu-mi trezeşte nici o amintire.

LIA (nu se ascultă unul pe celălalt): Mă uit de o oră pe fereastră şi nu văd absolut nici o fiinţă trecând pe drum. Tot satul e mort. (*Banală*.) O iarnă liniştită. (*Se apropie de el*.) Cum te simţi?

GEORGE (*cu o privire înfrântă*): Nu simt nimic. (*Tace*.)

LIA: De ce nu vrei să vorbeşti?

GEORGE: Nu ştiu exact ce să vorbesc. Mă tem că te-aş putea enerva şi nu vreau. Eşti obosită.

LIA: Da, sunt puţin obosită.

GEORGE: Ţi-au apărut foarte multe fire albe de păr pe la

tâmple. (*I le atinge*.) Acum două luni, când ne-am întâlnit, nu le aveai. Arăţi îngrozitor de rău.

LIA: Asta n-are nici o importanţă. Important e că te iubesc.

GEORGE: Din cauza asta ai slăbit?

LIA: Probabil. Dar nu vreau să discutăm despre mine.

GEORGE: De ce nu vrei să mă părăseşti?

LIA (*încremenită*): De ce vrei să te părăsesc?

GEORGE: Pentru că eşti nefericită cu mine.

LIA: Ştiu că sunt nefericită, dar te iubesc. Eşti primul om din viată pe care-l iubesc şi, oricât aş suferi, sunt obligată să rămân lângă tine.

GEORGE: Trebuie totuşi să mă părăseşti. Nu vreau să-mi dai tu de mâncare, să trăiesc din munca ta.

LIA: Asta până când ai să te vindeci.

GEORGE: De ce să mă vindec?

LIA: Aşa, de... starea pe care o ai acum.

GEORGE: Ce fel de stare? Mă simt perfect sănătos.

LIA: Nu. Eşti bolnav. Dovadă că nu poţi munci. Dacă nu interveneam eu, ai fi fost iar dat afară din serviciu.

GEORGE: Dar trebuia să-i laşi să mă dea. Nu muncesc pentru că nu-mi place. E un gest pe care nu-l socotesc necesar. Bineînţeles că societatea mă poate lăsa să mor de foame, dacă vrea, n-am să-i reproşez nimic.

LIA: Dar societatea nu vrea să te lase să mori de foame. Nu te revolta împotriva ei.

GEORGE: Nu mă revolt. Mă enervează că tu te sacrifici pentru mine. Înţelege că nu sunt bolnav. Nu sunt bolnav. Poţi pleca fără să ai remuşcări. sunt sănătos. Mă descurc singur.

LIA: Nu plec, George. Hai să încheiem discuţia.

GEORGE (*sadic*): Ştii... eu nu te iubesc.

LIA: Ştiu. Dar e suficient că te iubesc eu. Tu ai să mă iubeşti ceva mai târziu. Mă vei iubi fără să vrei. Bea ceaiul.

GEORGE: Nu pot.

LIA (*autoritate*): Bea!

GEORGE: Nu mi-e foame. De ce trebuie să mănânc dacă nu mi-e foame?

LIA: Ca să nu mori.

GEORGE: Nu pot să mănânc... dacă eşti tu de faţă. Pleacă în camera cealaltă.

LIA: Bine. (*Pleacă în camera cealaltă, dar îl urmăreşte prin uşa întredeschisă. George vrea să arunce ceaiul pe fereastră; Lia îl opreşte la timp, reintrând în cameră*.) Nu-l arunca! (*George se întoarce la masă, umilit. Nu poate să bea ceaiul*.) Bea!

GEORGE: Nu pot.

LIA: Ai să-l bei. (*George nu rezistă şi bea*.) Mulţumesc. (*Trece în camera de alături*.)

GEORGE (*se plimbă prin camera copleşit de gânduri. Faţa palidă arată că aceste două ultime luni au trecut cu grave urmări asupra situaţiei lui psihice*): Cât e ceasul?

LIA (*reintrând în cameră*): Douăsprezece fără cinci. De ce mă întrebi?

GEORGE (*atitudinea lui s-a schimbat brusc; faţa i se luminează*): E deja douăsprezece fără cinci?

LIA: Da. De ce te bucuri?

GEORGE (*nerăbdător*): Atunci până la douăsprezece mai sunt numai cinci minute. În sfârşit... (*Cuprins de o fericire frenetică*.) În sfârşit, după atâta vreme am să pun iar acceleratorul în funcţiune. L-am întrerupt o lună de zile, Lia, şi cred c-am făcut o crimă.

LIA (*crispată, după o pauză*): George, iartă-mă. M-am răzgândit. Nu-ţi mai dau voie să-l porneşti. Trebuie să avem mai multă voinţă amândoi şi să te abţii. Dacă ai reuşit să uiţi de el o lună de zile, înseamnă că nu-ti era atât de necesar. Înseamnă că l-ai uitat.

GEORGE: Dar nu l-am uitat nici o clipă, m-am gândit la el tot timpul. (*Suferind cumplit*.) L-am întrerupt fiindcă m-ai obligat tu, pentru că m-ai ţinut tot timpul sub teroare. Aseară mi-ai promis că azi mă laşi să-l pornesc

pentru câteva minute. Ţi-ai dat cuvântul de onoare.

LIA: Aseară eram prea obosită şi disperată. Ca să fiu foarte sinceră, atunci când ţi-am promis eram decisă să te părăsesc. Voiam să plec în clipa când dădeai tu drumul acceleratorului, ca să nu observi şi să nu suferi. Dar nu pot să te părăsesc, aş face o crimă prea mare. Tu nu poţi trăi singur, eşti prea slab şi bolnav. O să stau lângă tine şi o să te vindec, n-am să renunţ la ideea asta, chiar dacă o să simt că înnebunesc. George, înţelege că trebuie să devii iar un om normal. Nebun nu eşti, asta e limpede. Eşti numai indolent, nu vrei să te desparţi de fixaţiile taie ciudate. Eşti şi puţin laş, ţi-e frică de viaţă, te simţi bine cu viciul acesta al tău şi ţi-l aperi cu disperare.

GEORGE: Crezi că dacă am să devin iarăşi normal, o să fiu mai fericit?

LIA: Bineînţeles.

GEORGE: Atunci tu, care eşti normală, de ce nu eşti fericită? De ce n-ai fost până acum fericită?

LIA: Nu ştiu ce înţelegi tu prin fericire.

GEORGE (*după o pauză*): Lia, de câteva zile vreau să-ţi fac o propunere, dar nu îndrăznesc. (*Emoţionat.*) Ce-ar fi dacă ai încerca şi tu? Trebuie să vezi exact despre ce e vorba, să-ţi dai seama pe pielea ta şi abia după aceea să te pronunţi. Nu ai dreptul să condamni o idee numai pentru că nu o înţelegi.

LIA: Dar o înţeleg, ştiu despre ce e vorba.

GEORGE: Nu ştii, trebuie să încerci. Eşti suficient de sensibilă şi inteligentă şi ai să reuşeşti fără prea multe eforturi.

LIA: Dar nu vreau să încerc.

GEORGE: Trebuie să încerci. Eşti obligată. Trebuie să mai încerce şi altcineva în afară de mine, e nevoie să verific această experienţă. Vreau sa văd dacă şi ceilalţi oameni sunt capabili să-şi însuşească acceleratorul meu.

LIA: George, devii din ce în ce mai periculos şi mă îngrozesc la gândul că ideea ta monstruoasă ar putea să devină un viciu contagios. Abia acum îmi dau seama cât de obligată sunt faţă de societate ca să-ţi distrug acest accelerator sinistru. N-ai să reuşeşti să-l scoţi afară de aici, chiar dacă va trebui pentru asta să te omor. Acceleratorul va muri aici, între aceşti patru pereţi. Sunt în stare de orice.

GEORGE (*speriat*): Eşti?

LIA: Da, sunt.

GEORGE: Te cred. După ce mi-ai omorât, ca o criminală, greierele şi pisica... (*Aproape plângând*.) Da, ca o criminală i-ai omorât.

LIA: Nu i-am omorât. I-am lăsat să plece. Le-am redat libertatea.

GEORGE: Ba nu! I-ai omorât. Am descoperit eu în cameră două dintre picioruşele greieraşului. Unde era restul? (Plânge.)

LIA (*enervată cumplit*): Nu era nici un picioruş de greienaş! I-am dat drumul în curte şi a plecat teafăr ca un bivol. (*Cu ură*.) Dacă vrei să ştii, ţopăia de bucurie când s-a văzut singur.

GEORGE: De bună voie n-ar fi plecat. Era dresat şi s-ar fi întors. Mă iubea prea mult. Dar placa de ce mi-ai spart-o?

LIA: Placa, da! Recunosc ca ţi-am spart-o. Am spart-o intenţionat.

GEORGE: Până acum spuneai că din greşeală.

LIA: Am minţit.

GEORGE (*pauză*): Acum cred că poţi să fii satisfăcută: te urăsc. Este ceea ce-ţi doreai. Te urăsc! (Urlând.) Te urăsc!

LIA: Nu încerca să mă sperii. Ştii cât eşti de neputincios. Mi-e milă de tine. Dacă simţi nevoia să mă urăşti, urăşte-mă. Sunt dispusa să suport orice. Poţi chiar să mă baţi. Dacă nu vrei să munceşti, nu munci, am să te

întreţin eu toată viaţa. (*Pauză*.) Deşi munca ar fi poate singura ta salvare.

GEORGE: Da, ştiu. Munca îl înnobilează pe om. Dar ce fel de muncă m-ar putea înnobila pe mine? Daca aş putea să fac un bine uriaş lumii, m-aş sacrifica imediat. Dacă mi s-ar da voie, aş zbura în Lună fără posibilitatea întoarcerii şi aş face acolo tot ce mi s-ar cere, adică aş pleca la moarte fără nici un fel de ezitare. Dar aici ce pot să fac? Să mă ocup de hibrizi? Tot ce vreau de la omenire e să mă lase în pace. De ce nu am libertatea să trăiesc aşa cum vreau eu? De ce sunt constrâns?

LIA: Cine te constrânge?

GEORGE: Tu. Ţi-ai asumat rolul de ambasadoare a umanităţii pe lângă mine. Stai ca un paznic şi-mi urmăreşti fiecare mişcare, nu cumva să se abată vreuna dintre ele de la limitele normalului. Trebuie neapărat să fiu normal, ca voi, nu cumva să fiu altfel decât voi, trebuie să calc acelaşi pământ, să respir acelaşi aer şi să beau aceeaşi apă, trebuie neapărat să trăiesc ! Sunt obligat!

LIA: Da, trebuie neapărat să calci pe pământ, să respiri, să mănânci, să bei apă, adică să fii normal şi să trăieşti. Pentru asta n-o să dau înapoi să te constrâng. Umanitatea are această datorie. Suntem oameni şi trebuie să avem grijă de oameni.

GEORGE (*disperat*): Ah, Doamne, ce n-aş da să nu mai fiu om! Să fiu orice: lup, şarpe, iepure, muscă. Să nu mai fiu om, ca să nu mai ai tu grijă de mine. De ce-oi fi atât de slab, de ce nu pot să te strâng de gât sau să fug, să fac ceva ca să scap. Nici de urât nu pot să te urăsc îndeajuns. (*Îngenunchează în dreptul ei*.) Te rog, lasă-mă! Lasă-mă!

LIA (plângând): Ce să te las?

GEORGE: Lasă-mă să pornesc puţin acceleratorul. Îţi promit că după cinci minute îl întrerup. Doar ca să-mi aduc aminte de el. Încearcă să-ţi fie o clipă milă de

mine. Vrei?

LIA (*după ce se gândeşte*): Nu. Nu se poate, George. Trebuie să te vindec. Am nevoie de tine sănătos. Eu sunt un om care nu dau niciodată înapoi în viaţă, chiar dacă ar trebui să-mi tai o mână sau un picior. M-am obişnuit să învinge, şi atunci când urăsc şi atunci când iubesc. Înţelege că te iubesc, că tu eşti singura mea salvare şi că nu pot să dau înapoi. Acceleratorul tău e mort pentru totdeauna.

GEORGE (*se ridică îndârjit*): Nu, nu e mort! Am să-ţi dovedesc. Chiar acum am să-ti dovedesc! (*Intră în camera de alături prin uşa din fund şi se încuie cu cheia. Lia bate în uşă cu pumnii*.)

LIA: George, deschide! Deschide! Vino să vorbim puţin! (*Disperată*.) Deschide, altfel chem doctorul! Chem miliţia! Te denunţ! Am să spun tuturor că ai descoperit o idee criminală, cu care vrei să asasinezi omenirea! George!

(*Fuge pe uşa din dreapta, pe care o lasă deschisă. Se întoarce cu doctorul, care locuieşte în aceeaşi casă. E tânăr, îmbrăcat cu pantaloni şi cu o bluză de pijama*.)

DOCTORUL: Ce s-a întâmplat, doamnă inginer?

LIA (frământată): Vă rog sa mă iertaţi ca v-am deranjat. Probabil, vă odihneaţi.

DOCTORUL: Nu face nimic. Vă simţiţi rău?

LIA: Nu, nu eu.

DOCTORUL: Soţul?

LIA: Da. S-a închis în camera de alături şi nu vrea să-mi dea drumul!

DOCTORUL: E bolnav?

LIA: Cred că are o criză de nervi. De fapt, e ceva mult mai grav. Nu v-am spus până acum.

DOCTORUL (*încearcă fără rezultat să deschidă uşa la camera în care s-a ascuns George*): Trebuie lăsat să se

liniştească singur. (*Către George*.) Dom' inginer! (*Acesta nu răspunde*.) Lăsaţi-l să se liniştească singur. Dacă lucrurile se complică, chemaţi-mă. (*Vrea să plece*.)

LIA: Vă rog să mai rămâneţi puţin. Nu mă lăsaţi singură. (*Pauză*.) De fapt, ar fi trebuit să mă sfătuiesc cu dumneavoastră mai de mult.

DOCTORUL: Desigur. Îmi pare rău că nu ne-am împrietenit până acum. Soţia mea doreşte acest lucru cu toată sinceritatea. Eu muncesc toată ziua, alerg, dar ea stă în casă şi se plictiseşte. Ştiţi probabil ca e însărcinată!

LIA: Da, am văzut-o. Doriţi o cafea?

DOCTORUL: Nu, mulţumesc. Întotdeauna mi-a plăcut să fiu prieten cu vecinii. Când ajungeam într-un loc nou, prima noastră grijă era să ne împrietenim cu cineva. Dar am văzut că dumneavoastră trăiţi foarte retraşi şi n-am vrut să vă deranjăm. Dar ce se întâmplă cu dânsul? Văd ca toată ziua stă în casă. Suferă de ceva?

LIA: Propriu-zis, nu. E ceva mult mai complicat. Din păcate, nu mă simt în stare să vă explic. E vorba de o obsesie psihică... nu ştiu cum să vă spun... În sfârşit... poate o să vă povestesc altă dată. Vă mulţumesc foarte mult. Scuzaţi-mă.

(*Doctorul se îndreaptă spre uşă. Din camera în care se află George se aude un zgomot foarte suspect*.)

DOCTORUL: Nu credeţi ca ar fi totuşi necesar să încercăm să intrăm pe fereastră? Să nu-i fie cumva rău.

LIA (*speriată*): Da, să încercăm.

(*Ies prin uşa din stânga, care e deschisă. Se aude zgomotul unei ferestre deschise cu forţa. Peste un timp se deschide uşa pe care a ieşit George. Lia şi doctorul îl aduc pe acesta de braţe. George e aproape înţepenit. Lia*

e foarte tulburată.)

DOCTORUL: Să-l aşezăm pe pat.
LIA (**speriată**): Nu, lăsaţi. Mă ocup eu de el. Mulţumesc. Vă rog să plecaţi.
DOCTORUL: Să plec?
LIA: Da, vă rog să plecaţi.
DOCTORUL: Nu mai aveţi nevoie de mine?
LIA: Nu.
DOCTORUL (*la uşă*): Bună ziua. (*Iese*.)
LIA (*îl prinde pe George de umeri, disperată*): Trezeşte-te, George. Mi-e frică de tine.
GEORGE (*o priveşte lung, impasibil*): Ce vrei? De ce strigi?
LIA (*uluită că nu a intrat totuşi în transa acceleratorului*): George... Credeam că... Nu ai dat drumul acceleratorului?
GEORGE (*foarte trist*): Nu... încă nu... Te rog să mă laşi puţin singur, alături. Vreau să mă gândesc.
LIA: Bine, du-te. Dar să nu te mai închizi pe dinăuntru. (George intră în camera de alături. Lia rămâne singură. Se aşază pe un scaun, sfârşită. Vorbeşte singură.) Doamne, dacă dă drumul acceleratorului, îl omor... Mi-e frică să nu-l omor... (*Pauză*.) Astăzi trebuia să vină cineva parcă... Dar nu mai ştiu cine... Sau trebuia să mă duc eu să caut pe cineva... Pe Cornel, poate. Mi se pare că i-am scris să vină... Sau nu i-am scris... Nu-mi mai aduc aminte... Poate voiam să mă duc s-o caut pe mama... Nu mi-am văzut mama de un an de zile... (*Se aude o bătaie foarte uşoară în uşă. Lia nu aude*.) Numai să nu rămân singură. Aş putea să fac ceva... dar nu ştiu exact ce anume trebuie să fac.

(*Între timp pe uşă a intrat o femeie tânără, frumoasă, cumsecade şi intimidată. Lia o descoperă şi se privesc îndelung, cu o mirare calmă*.)

ANIŞOARA: Bună ziua. (*Scuzându-se*.) Am bătut la uşă.

LIA: Da, dar eu n-am auzit. Probabil că vorbeam singură. Pe mine mă căutaţi?

ANIŞOARA: Da, aşa cred. Am primit ieri un telefon şi cred că era vocea dumneavoastră. M-aţi chemat aici.

LIA: Da, v-am chemat. Cred că nu v-a fost uşor, a trebuit să faceţi probabil unele sacrificii. Dar era neapărat nevoie să veniţi până aici. Cu ce-aţi călătorit de la gară până în sat?

ANIŞOARA (*aşezându-se*): Cu o sanie... Pot să stau?

LIA: Desigur. De fapt, eraţi obligată să veniţi. N-am putut să vă spun asta la telefon. Eraţi obligată faţă de propria dumneavoastră conştiinţă.

ANIŞOARA (*speriată*): Despre ce e vorba? Nu mă simt vinovată cu nimic.

LIA: Dacă nu vă simţeaţi vinovată nu veneaţi. Un om care nu se simte vinovat nu pleacă de acasă pe o asemenea vreme, cale de o sută de kilometri. Sunteţi căsătorită, probabil că i-aţi spus soţului o minciună.

ANIŞOARA: Soţul meu este plecat pentru o lună de zile. Nu am spus nimănui nici o minciună. Am venit nu pentru că mă simt vinovată, ci pentru că m-aţi rugat foarte insistent. Nu era normal să vin?

LIA: Eu cred că nu, dar e foarte bine că aţi venit. Vă mulţumesc. (*Se ridică*.) Eu am să plec, am puţină treabă. După ce plec, vă rog să bateţi în uşa aceea. Trebuie să vorbiţi cu cineva, iar eu nu vreau să fiu de faţă. La revedere.

(*Iese. Anişoara rămâne încremenită pe scaun, uimită. Studiază atent încăperea, apoi se ridică, se îndreaptă spre uşa camerei în care se află George şi bate uşor. Nu primeşte nici un răspuns. Se întoarce şi se aşază pe acelaşi scaun. Aşteaptă. Peste un timp uşa respectivă se deschide şi intră George. Acesta nu o recunoaşte, dar nu se arată câtuşi de puţin surprins că o vede. în schimb.*

Anişoara are o tresărire.)

GEORGE: Ea a plecat?

ANIŞOARA (*nici ea nu-l recunoaşte*): Da. Dar nu ştiu unde.

GEORGE (*foarte obosit şi indiferent*): Nu are nici o importanţă. Dumneata cine eşti?

ANIŞOARA (*începe să-l recunoască cu spaimă*): Eu am fost chemată aici... Dar nu ştiu pentru ce.

GEORGE: Nu pot să vă spun. Habar n-am. Nu ştiu nici eu de ce mă aflu aici. Probabil că totul e o întâmplare. Căci, fără întâmplări, viaţa noastră ar fi îngrozitor de neinteresantă.

ANIŞOARA (*se ridică şi se apropie de el*): Îmi dai voie să te privesc de aproape? (*Îl priveşte câteva clipe pătrunzător, apoi se retrage şi se aşază pe acelaşi scaun*.) Da, am bănuit că e vorba de tine. Am fost sigură că tu m-ai chemat.

GEORGE: Eu?!

(*Se ridică şi se apropie de ea; o recunoaşte, dar rămâne în continuare la fel de indiferent*.)

ANIŞOARA: Da, eu sunt. Nu m-ai recunoscut? M-am schimbat foarte mult. Nici eu nu te-am recunoscut pe tine.

GEORGE: Dar nu te-am chemat eu.

ANIŞOARA: Probabil că m-a chemat ea, fără să ştii tu. E soţia ta?

GEORGE: Nu. Locuim întâmplător împreună. Dar de ce te-a chemat? De unde vii?

ANIŞOARA: De la Bucureşti.

GEORGE: Şi ai venit anume pentru mine?

ANIŞOARA: Da. Mi s-a spus să vin neapărat până aici, fără să mi se precizeze de ce. Dar mi s-a spus pe un ton atât de disperat, încât am bănuit că e vorba de tine şi că ţi s-a întâmplat ceva foarte grav.

GEORGE: Nu mi s-a întâmplat absolut nimic grav. (*Enervat.*) Ce vrei? De ce ai venit? Vrei să-mi spui ceva? Ai nevoie de ceva?

ANIŞOARA (*după o pauză*): Dacă te enervezi, plec. N-aş vrea să te supăr Dacă nu eram chemată, nu veneam. Deşi aş fi vrut să am o explicaţie cu tine.

GEORGE: Ce explicaţie? Ce să-mi explici?

ANIŞOARA: Pentru ce te-am părăsit atunci.

GEORGE: Bine, explică-mi.

ANIŞOARA: Să-ţi explic acum?

GEORGE: Da, dacă pentru asta ai venit, explică-mi.

ANIŞOARA: Dar nu am venit pentru asta. Am venit pentru că am fost chemată.

GEORGE: Şi pentru ce ai fost chemată?

ANIŞOARA: Nu ştiu.

GEORGE: Adineauri susţineai totuşi că vrei să-mi explici pentru ce m-ai părăsit cu nu ştiu câţi ani în urmă. De ce ţii neapărat să-mi explici? Te simţi vinovată, te apasă conştiinţa? Crezi că-ti reproşez ceva, crezi că sunt nefericit din cauza asta?

ANIŞOARA: Nu ştiu dacă eşti nefericit sau nu. Eu n-am ştiut niciodată nimic despre tine, din clipa din care ne-am despărţit. Nu m-am mai interesat absolut deloc de tine. Deşi te iubeam.

GEORGE: Eşti căsătorită?

ANIŞOARA: Da. M-am căsătorit chiar atunci, imediat după ce ai dispărut tu. M-au obligat părinţii. Tata avea nişte încurcături şi... era mai bine să mă căsătoresc.

GEORGE: Copii ai?

ANIŞOARA: Da. Am doi. Ultimul l-am născut acum opt luni.

GEORGE (*după o pauză*): Dacă nu aveai copii, poate că în clipa asta te-aş fi strâns de gât. Adică te-aş fi omorât. Dar dacă ai copii, nu pot să fac asta. Te iert. Du-te acasă.

ANIŞOARA (*câtuşi de puţin speriată*): Dacă nu aş fi avut

copii, veneam eu singură la tine să mă omori.

GEORGE: De ce?

ANIŞOARA: Nu veneam să mă omori. Veneam să te văd. Te-aş fi căutat. Nu ca să-ţi cer iertare, pentru că nu e obligatoriu să ne simţim vinovaţi pentru tot ce facem rău în viată. Aşa cum nu putem pretinde recunoştinţa pentru tot binele pe care îl facem. Ar însemna ca tot timpul să ne ţinem de formalităţile astea, să trăim din recunoştinţe şi remuşcări.

GEORGE: Tu te-ai făcut foarte deşteaptă de când nu te-am văzut. Ştii să gândeşti şi sa te exprimi foarte clar. Pe vremea aceea erai foarte proastă. Nu ştiai decât să mă iubeşti şi sa asculţi ce spun eu. În orice caz, îmi pare foarte bine ca nu ai venit nici ca să te explici, nici ca să-ţi ceri iertare. Eşti un om obişnuit, adică sănătos. Ferice de tine. (*Pauză*.) Totuşi, ai rămas frumoasă. Nu te-ai îngrăşat, ai aceeaşi faţă fină, blândă, bună, aceleaşi mâini lungi. Poţi să vii puţin lângă mine? (*Copleşit*.) Vreau să te mângâi. (*Ea vine lângă el. El îi mângâie înfiorat mâinile*.) Trupul acesta a fost cândva al meu. (*Vorbeşte pentru el*.) În fiecare zi, după-amiaza, îl luam în braţe şi plecam cu el în pădure, şi ne ascundeam într-o scorbură. Acolo îţi spuneam povestea aceea cu Polul Nord, care nu se mai termina, şi ne iubeam. Dacă aş căuta, cred că aş găsi şi acum mângâierile mele pe acest trup; toate cuvintele mele au intrat în el şi se păstrează ca nişte pietre pe albia unui râu secat.

ANIŞOARA (*ascultându-l nemişcată*): Copacul acela în care ne ascundeam noi a fost tăiat. L-am căutat şi nu l-am găsit. (*Pauză*.) Mai ţii minte povestea aceea cu Polul Nord?

GEORGE (*obosit*): Da. Era, mi se pare, o poveste cu sfârşitul lumii.

ANIŞOARA: Nu, cu începutul lumii. (*Îi aminteşte*.) Eu eram pe o parte a Pământului, tu pe cealaltă... Totul era

acoperit cu o zăpadă imensă şi albă, o zăpadă comestibilă, cum spuneai tu... (*Plânge, impresionată*.) Noi ne căutam prin zăpada aceea, ne căutam ani şi ani-lumină, ca nişte nebuni, şi pe urma ne întâlneam obosiţi la Polul Nord şi ne iubeam...

GEORGE (*o întrerupe*): Nu, Anişoara, era ceva cu sfârşitul lumii, îmi amintesc precis. Începea cu un cutremur sau cu nu ştiu ce...

ANIŞOARA: George, gândeşte-te bine, era începutul lumii! Nu apăruseră nici plantele, nici animalele...

GEORGE: În sfârşit, n-are importanţă. Ştiu că te amuza povestea. În clipele când mă iubeai cel mai mult, când erai foarte fericită cu mine, mă rugai să ţi-o spun la ureche, ca să adormi.

ANIŞOARA: Nu ca să adorm, George.

GEORGE: Mă mai iubeşti?

ANIŞOARA: Mă gândesc tot timpul la tine. (*Ezită o clipă*.) Copilul cel mare este copilul tău. Îţi seamănă perfect şi poartă numele tău. Din cauza asta nu m-am simţit vinovată faţă de tine şi nu am avut remuşcări. E un copil care m-a făcut să sufăr enorm. L-am născut greu, era să mor. Acum e bolnăvicios, nervos şi pune toată ziua întrebări.

GEORGE (*preocupat*): Atâta vreme cât vei trăi şi te vei gândi la acest copil, te vei gândi şi la mine, am să trăiesc şi eu în fiinţa ta, nu?

ANIŞOARA: De fapt, noi nici nu am fost despărţiţi.

GEORGE: Da, a fost bine că lucrurile s-au întâmplat aşa cum s-au întâmplat. Cred că, dacă nu m-ai fi părăsit, eu nu aş fi fost ceea ce sunt acum şi nu aş fi descoperit niciodată ideea acceleratorului.

ANIŞOARA: Despre ce fel de accelerator e vorba?

GEORGE: Tu eşti, într-adevăr, ultimul om de pe lume care ai putea pricepe o asemenea idee.

ANIŞOARA: Nu sunt prea deşteaptă, dar tu ştii cum te înţelegeam eu atunci, cu câtă sinceritate te ascultam şi

credeam în tine. (*Speriată*.) George, spune-mi adevărul, eşti bolnav?

GEORGE: Sunt bolnav de indiferenţă. Îmi sunt eu însumi indiferent.

ANIŞOARA: Nu-ţi mai place să trăieşti?

GEORGE: Ba da. Dar sunt obosit şi bătrân. Parcă aş trăi de două sute de ani.

ANIŞOARA: Vorbeai adineauri despre un accelerator. Explică-mi şi mie.

GEORGE: Ţi-aş explica, dar n-ai să înţelegi. Cum să spun? Eşti prea normală.

ANIŞOARA: George, eu înţeleg tot ce-mi spui tu.

GEORGE (*îi vine o idee*): Şi dacă ai să înţelegi, iar eu am să-ţi cer ceva, tu te vei supune?

ANIŞOARA: Da, am să mă supun. Pentru tine am să fac orice.

GEORGE (se gândeşte): Bine, Anişoara. (*O mângâie pe păr*.) Am să-ţi povestesc despre ce e vorba. Tu ai să mă asculţi cu toată atenţia, fără să te gândeşti la nimic. (*Pauză*.) Eu, fiind atâţia ani foarte singur şi foarte nefericit, foarte speriat de propria mea viaţă, de propriile mele gânduri, am ajuns să descopăr un accelerator al timpului. Cu ajutorul lui eu trăiesc mult mai repede decât voi. Adică, deşi trăiesc cât un om normal, existenţa mea practică este de zece ori mai scurtă. Important e că nu mai simt nimic din tot ce se întâmplă în jurul meu. Dar poate că cel mai bine ar fi, dacă tu eşti de acord, să încercăm practic. Vrei?

ANIŞOARA: Dacă-mi ceri tu, vreau.

GEORGE: Atunci culcă-te jos. (*Ea se supune; el îi vorbeşte febril*.) Stai perfect întinsă, înţepenită. Închide ochii şi nu te gândi absolut la nimic, ca şi cum ai pluti pe o apă care curge foarte repede pe sub tine, dar fără să te poarte cu ea... Ca şi cum ai fi pe o sferă care se învârteşte în jurul ei, fără să te atingă, dar care te sprijină şi te poartă cu ea... Ca şi cum...

ANIŞOARA (*se ridică speriată*): George! De fapt, tu ce vrei de la mine? Să trăiesc mai repede?

GEORGE (*transfigurat*): Da, şi să nu mai simţi viaţa din jur.

ANIŞOARA (*îngrozită*); Dar eu nu pot să fac aşa ceva! Eu am copii!

GEORGE (*dezamăgit definitiv*): Da, ai dreptate. Nu m-am gândit la copii.

ANIŞOARA (*indignată*): George, dar de ce vrei să trăieşti mai repede?

GEORGE: Şi tu îmi ceri socoteală?!

ANIŞOARA: Viaţa e atât de frumoasă! E atât de minunat să trăieşti! Toţi oamenii se îngrozesc la gândul că viaţa şi timpul trec prea repede, oamenii au visat întotdeauna să-i poată spune clipei să rămână pe loc, iar tu vrei să o grăbeşti. Pentru asta oamenii nu te vor ierta niciodată.

GEORGE (*îngrozit şi scârbit*): O, câtă banalitate, câtă ignoranţă, câtă laşitate!

ANIŞOARA (*agresivă*): Să nu crezi că sunt chiar atât de proastă şi că nu înţeleg unde vrei să ajungi. Vrei să te sinucizi şi ţi-e frică s-o faci singur.

GEORGE: Nu, nu vreau să mă sinucid.

ANIŞOARA: Dar atunci de ce vrei să trăieşti mai repede, cum de ţi-a trecut prin cap o idee atât de criminală, pentru care ai merita să fii spânzurat?

GEORGE: Dar de ce nu mă spânzuraţi?

ANIŞOARA (*cu milă*): George, eu sunt un om simplu şi-ţi vorbesc cu sinceritate. Nimeni nu va înţelege niciodată ideea ta. Omul nu înţelege sau refuză să priceapă ceea ce este împotriva omenescului. E atâta nevoie de omenie pe lumea asta (*plângând*), avem încă atâta nevoie de soare, de adevăr, de aer, atâta nevoie de zile, de nopţi, de ore şi chiar de minute, atâtea treburi ne rămân neterminate — treburi mai mărunte sau mai mari —, e o asemenea criză de timp, iar tu vii să ne furi

tocmai ce ne lipseşte, ceea ce este cel mai preţios pentru noi. Îmi pare rău pentru tine, George, pentru că îmi imaginez cât de greu ai descoperit-o, ştiu cât de mult te poţi ataşa tu de o idee, dar trebuie să te apuci de altceva. Creează o altă idee, ştiu eu... Sau trăieşte şi tu normal, adică făcând ceva modest, simplu, folositor... Adică, cum să spun, ia-te de altceva...

GEORGE: Da, poate ai dreptate. Altceva! Altceva! (*Frământat*.) Ce altceva? În sfârşit... Altceva!

ANIŞOARA: Eu trebuie să plec.

GEORGE: Nu pleca. Mai stai, n-am vrut să te sperii. (*Liniştind-o*.) Am glumit... Povestea asta cu acceleratorul e aşa... o idee... Nu trebuie s-o iei în serios. Vreau să mai vorbesc cu tine. (*Îi vine să plângă*.) Doamne, ce mult te-am iubit! Iartă-mă, probabil sunt puţin bolnav. (*În şoaptă*.) Femeia aceea mă urăşte. Mă ţine aici închis. (*Disperat*). Are o putere diabolică asupra mea. Cred că mă hipnotizează.

ANIŞOARA: Te iubeşte?

GEORGE: Da. E o iubire care s-a născut din ură. (*Lia a deschis uşor uşa şi ascultă fără ca ei s-o observe*.) Cândva mi-a făcut un mare rău. Acum vrea s-o iert şi pentru asta şi-a propus să mă salveze. Vrea să se purifice pe pielea mea. Şi dacă ai şti ce fericit eram singur... Dar ea m-a urmărit. M-a urmărit, m-a găsit şi m-a luat. M-a luat ca să mă facă fericit. Vino lângă mine, te rog.

ANŞOARA (*vine lângă el şi-i ia o mână*): Ai febră.

GEORGE: Nu, nu am nimic. Sunt sănătos. Femeia aceea şi-a lăsat bărbatul aproape orb pentru mine. Anişoara! (*În şoaptă*.) Vrea să-mi distrugă acceleratorul! E singurul lucru pe care l-am făcut pentru omenire. Nu ştiu dacă e bun sau e rău, dar de ce să mi-l distrugă? De ce? (*Pauză*.) Să nu mai vorbim despre asta. Poţi să mai stai cu mine?

ANIŞOARA (*emoţionată*): Stau oricât vrei tu... (*Îl mângâie*

pe păr.)

GEORGE: Anişoara, ştii ce e groaznic uneori? Eu nu mi-o mai amintesc pe mama mea. Nici copilăria nu mi-o mai amintesc. (*Pauză*.) Mi-aduc aminte doar atât: când eram mic, mă duceam singur în pădure să văd animalele, să mă împrietenesc cu ele. Visul meu era să mor mâncat de animale. Odată i-am spus mamei: „Mamă, vreau să merg în pădure să mă mănânce lupii”. Ce mult aş vrea să mă mai pot duce iar în pădure să văd animalele. (*Încet*.) Nu poţi să mă iei cu tine? Ia-mă şi du-mă într-o pădure şi lasă-mă acolo. (*Înfrigurat*.) Mă iei?

ANIŞOARA: Te iau.

GEORGE: Vreau să ne plimbăm printre copaci, să rupem crengi, să intrăm prin scorburi, ca atunci când ne iubeam...

ANIŞOARA: Da.

GEORGE: Să plecăm chiar acum. (*Începe să se îmbrace*.) Să plecăm până nu vine ea. (*Extrem de precipitat, îşi pune o haină pe el şi o ia pe Anişoara de mână*.) Să mergem.

LIA (*intră în aceeaşi clipă; îl priveşte severă*): Unde vrei sa pleci?

GEORGE (*intimidat*) Vreau să plec.

LIA: Unde?

GEORGE: Vreau să mă duc să mă plimb. Ea este...

LIA: Da, ştiu cine este.

GEORGE: Vrem să ne plimbăm puţin prin pădure.

LIA (*cu grijă*): Dar pe o vreme ca asta nu se poate plimba nimeni prin pădure. Nămeţii sunt prea mari, iar tu eşti prea slăbit, dragul meu. Ai să te duci la primăvară.

GEORGE: Nu, am să mă duc acum. Vreau să văd animalele. Dă-mi voie să trec.

LIA: Dezbracă-te! N-ai să pleci. (*Către Anişoara*.) Eu nu v-am chemat să mi-l luaţi. Cred că m-aţi înţeles greşit. V-am chemat ca să mă ajutaţi să-l vindec de gânduri. De

ce vreţi să mi-l luaţi?

ANIŞOARA: Dar nu vi-l iau de tot. Voiam să ne plimbăm prin pădure, aşa cum ne plimbam atunci când eram îndrăgostiţi.

LIA: Cred că am făcut o greşeală chemându-vă aici. Plecaţi singură. O plimbare cu dumneavoastră l-ar tulbura şi mai mult. El e un om bolnav, nu trebuie să credeţi nimic din ceea ce v-a spus. Eu răspund de el şi nu pot să-l las să plece de aici.

GEORGE (*amărât şi jignit*): Doamne, e, cineva pe lume care răspunde de mine! (*Îngenunchează în faţa Liei*.) Te rog, nu mai veghea asupra mea, vreau să nu mi se mai poarte de grijă.

LIA: Eşti prea slab. Trebuie!

ANIŞOARA: O să am eu grijă de el. Am să vi-l aduc înapoi.

LIA: Dacă pleacă de-aici, n-o să se mai întoarcă. Iar eu nu mă pot lipsi de el.

ANIŞOARA: Dar el nu vă iubeşte.

LIA: Între noi nu poate fi vorba de aşa ceva. El nu mă iubeşte şi poate că nici eu nu-l iubesc, în adevăratul sens al cuvenitului. Dar el nu poate exista fără să-i port eu de grijă, iar eu nu pot trăi fără să-i port lui de grijă. El e un animal sălbatic, iar eu sunt îmblânzitorul lui. Numai de frica mea ştie. Cum ar scăpa singur, ar deveni periculos. Nu v-a vorbit de accelerator?

ANIŞOARA: Mi-a vorbit.

LIA: Eram sigură. Dacă ar pleca cu dumneavoastră, aţi fi în cel mai mare pericol cu putinţă. Sunteţi o fiinţă slabă, după câte îmi dau seama, o fiinţă foarte sentimentală şi poate puţin dezorientată, aţi fost obişnuită să credeţi tot ce v-a spus el. Sunt convinsă că în cel mai scurt timp ar introduce în dumneavoastră acea idee a acceleratorului şi atunci aţi fi pierdută. Gândiţi-vă că aveţi un soţ şi doi copii. E mai bine să plecaţi. Plecaţi chiar acum. Am să vă conduc până la şosea. Peste treizeci de minute trece autobuzul de

Bucureşti.

ANIŞOARA (*se uită lung spre George, aşteptând de la el un răspuns: acesta priveşte în gol*): Bine. plec.

(*Anişoara şi Lia ies împreună: George continuă să privească în gol*.)

GEORGE (*singur*): Nimeni nu vrea să încerce în mod sincer ideea acceleratorului. Întotdeauna oamenilor le e frica să încerce. Întotdeauna vor să încerce alţii pentru ei. Ei ştiu că a încerca înseamnă a îndrăzni, dar a îndrăzni înseamnă de obicei a muri. Cel mai îngrozitor lucru ar fi dacă eu aş muri şi aş lua cu mine în pământ ideea. Ea trebuie să rămână aici, deasupra! Dacă nu va fi posibil s-o las cuiva, unei fiinţe vii, care s-o transmită mai departe cu sinceritate şi convingere, am să scriu totul pe hârtie. Până atunci trebuie să lupt însă cu orice preţ să nu pierd ideea. Trebuie să exersez neîntrerupt. (*Se gândeşte*.) Chiar acum am să-l pornesc... Chiar acum...

(*Se aşază pe spate pe duşumea şi rămâne nemişcat, concentrându-se îndelung. Lia intră şi-l priveşte înspăimântată. Apoi se repede spre el şi încearcă să-l ridice*.)

LIA: George! Ti-e rău? Ce s-a întâmplat?

GEORGE (*se ridică şi o priveşte întunecat, cu o ură feroce*): Cred că mi s-a întâmplat o nenorocire. (*Pauză*.) Nu mai pot porni acceleratorul.

LIA (*fără să-şi poată ascunde satisfacţia*): Într-adevăr?

GEORGE: Este pentru a zecea oară când încerc să-l pornesc şi nu reuşesc. (*Distrus*.) Da, cred că l-am pierdut.

LIA (*cu bucurie*): George! Înseamnă că eşti salvat!

GEORGE (*cu ură*): De ce sunt salvat? Că l-am pierdut?

Sunt salvat, pentru că va trebui să trăiesc toată viaţa alături de tine? (*Se repede spre ea s-o sfâşie, disperat*.) Dă-mi acceleratorul înapoi! De ce mi l-ai luat? (*Plânge în hohote*.) Ce-ai făcut cu el? L-ai ascuns sau l-a asasinat?

LIA (*speriată*): Nu ţi l-am luat eu. A fost ca o boală de care te-ai vindecat.

GEORGE: Minţi! Ştiu că mă urmăreai pe furiş ori de câte ori încercam să-l pornesc. Mă urmăreai cu o privire plină de ură, care îmi speria şi-mi alunga ideea. Te simţeam, ştiam că vrei să mi-l iei, să mi-l distrugi. Ai făcut o crimă îngrozitoare. Ai crezut că-mi faci un bine, dar ai făcut o crimă. Toată viaţa ta e plină de crime.

LIA: George, am vrut să te ajut. Te urmăream pe ascuns pentru că eram curioasă să ştiu cum faci. E drept că tot timpul mă rugam: „Dă, Doamne, să nu-l poată porni!”. Mă agăţam atât de puternic de ideea aceasta, încât nu-i exclus să te fi influenţat cumva. Dar altceva n-am făcut. Te rog să mă crezi!

GEORGE: Dar chiar şi atât a fost de-ajuns. A fost de-ajuns să mă convingi ca o lună de zile să renunţ la el şi acum l-am pierdut definitiv.

LIA: Dar poate că nu l-ai pierdut definitiv. Poate că nu te-ai concentrat îndeajuns.

GEORGE: Taci! Taci! Ştiu sigur că l-am pierdut. Am încercat tot ce era cu putinţă. Spune-mi ce-o să mă fac acum fără el? Acceleratorul era singura mea justificare. Eu nu urăsc omenirea. Eu ţin la toţi oamenii de pe pământ, fără nici un fel de deosebire. Voiam să le rămână ceva de pe urma mea. Fiecare suntem obligaţi să lăsăm umanităţii o moştenire: o casă, un pom, o operă artistică, un copil. Eu voiam să le las această idee care ar fi putut folosi cuiva. De ce nu m-ai lăsat? De ce mi-ai distrus ideea? Eu am suferit pentru ea. Tu mi-ai spus că justificarea ta faţă de viaţă e să fii lângă mine, iar eu te-am înţeles şi te-am acceptat lângă mine

din milă.

LIA: Nu m-ai acceptat tu. Eu nu sunt omul care să fiu acceptat. Dacă consider că cineva mi se cuvine, îl iau singură, fără să cer învoire. Tu erai acei cineva de care aveam atunci nevoie şi te luam chiar dacă nu erai de acord. Am o voinţă pe care nu o poate înfrânge absolut nimic pe lumea asta. Fostului meu soţ i-am redat vederea. Ţie ţi-am distrus ideea bolnăvicioasă a acceleratorului. Mâine voi fi în stare să pun la loc unui om piciorul care i-a fost tăiat şi să-l fac să alerge din nou. Forţa aceasta pe care mi-a dat-o natura trebuie să mi-o exercit asupra cuiva, asupra unui om. Tot timpul trebuie să simt pe cineva în mână, să simt cum îl frământ.

GEORGE (*disperat*): De ce a trebuit să ne întâlnim? Dumnezeule, cum de ne-a adus în faţă acea întâmplare nefericită?

LIA: Nu a fost o întâmplare. Eram în căutarea ta şi te-aş fi găsit oricum. Nu aveai cum să scapi de mine.

GEORGE (*privind pe fereastră*): A apărut din nou umbra aceea. Te caută, du-te şi vezi ce vrea. Nu pot s-o ştiu acolo.

LIA (*deschide uşa*): Cine-i acolo?

VOCEA LUI CORNEL (de afară): Te rog. vino puţin.

LIA: De ce?

VOCEA: Vino. Trebuie neapărat să vii.

LIA: Nu vin.

VOCEA: Atunci o să te aştept. Trebuie neapărat să-ţi vorbesc.

LIA: Vino înăuntru.

CORNEL (*intră încet, precaut, cu o figură întunecată*): Bună seara. (*Nu i se răspunde*.) Poate v-am deranjat.

LIA: Nu chiar atât de mult. Vrei să-mi spui ceva?

GEORGE: Eu am să trec dincolo. Iar voi vorbiţi. Vorbiţi. Vorbiţi. (*Trece în camera de alături*.)

LIA: Despre ce e vorba?

CORNEL: Trebuie să-mi răspunzi la o singură întrebare.
LIA: Pune acea întrebare.
CORNEL: Atunci când ţi-am spus că nu mai văd cu ochiul drept, mi-ai răspuns că asta n-are nici o importanţă, atâta vreme cât văd cu ochiul stâng. Acum aproape că nu mai văd deloc. Ce ai să-mi spui?
LIA: Dar de ce sunt eu obligată să răspund la întrebările tale? De ce nu-ţi răspunzi singur?
CORNEL: Pentru că atunci când am orbit şi eram în cea mai cumplită disperare, tu mi-ai spus să las totul asupra ta, m-ai obligat să exist pentru tine. Ai reuşit chiar să mă vindeci şi să mă faci să cred că sunt iarăşi un om întreg, normal şi util. Pe urmă, m-ai părăsit, considerând că ţi-ai făcut pe deplin datoria faţă de mine şi că nu mai eşti obligată să te sacrifici în continuare. Din punctul tău de vedere, probabil că aveai dreptate. Dar acum te întreb: ce fac? În curând n-o să mai văd deloc.
LIA: Du-te la medic.
CORNEL: Nu am nevoie de medic. Există un singur om pe lume care m-a salvat şi care mă poate salva din nou.
LIA: Şi omul acela sunt eu. Am fost. Acum trebuie să salvez pe altcineva. Sunt ocupată.
CORNEL: Dar te întreb ce trebuie să fac eu.
LIA: Nu ştiu. O să te descurci şi singur. Te cunosc foarte bine. Un om care a trăit în preajma mea opt ani de zile e un om pe picioarele lui, în afara oricărui pericol. Ai să te descurci şi singur, sunt convinsă. Eşti prea banal şi prea sănătos ca să te sinucizi. Ai să te duci la toţi doctorii din lume şi ai să te vindeci. E adevărat că n-o să te sinucizi?
CORNEL: Nu m-am gândit nici o clipă să mă sinucid. Dar am îngrozitor de multă nevoie de tine.
LIA: Da, ştiu. Te-ai învăţat să fii comod, să fac eu totul pentru tine. Dar nu mai pot, înţelege, şi nu mai insista. Străduieşte-te să fii ceva mai demn. Acum sunt

amărâtă şi vreau să rămân singură. El a început să mă urască şi asta mă întristează enorm. Cel puţin tu nu mă urăşti, aşa-i?

CORNEL: Nu. Te iubesc.

LIA: Nu trebuie să mă iubeşti. Aşa o să te vindeci mai greu. Urăşte-mă şi atunci îţi vei căpăta foarte repede lumina ochilor. Du-te!

CORNEL: Mă duc. Şi n-o să te mai caut niciodată.

LIA: Ar fi foarte bine. Dacă o să simt nevoia, o să te caut eu. (*Cornel vrea să iasă, dar nu nimereşte uşa; ea îl ajută*.) Pe aici.

(*Cornel iese. Lia vrea să intre în camera cealaltă unde s-a dus George. dar constată că aceasta e închisă cu cheia. Iese pe cealaltă uşă afară şi se întoarce peste câteva clipe cu Doctorul*.)

DOCTORUL: Dar l-am văzut chiar eu plecând.

LIA (*încremenită*): Când?

DOCTORUL: Acum zece minute. Chiar m-am şi mirat şi i-am spus soţiei: „unde o fi plecând vecinul nostru pe o asemenea vreme, aproape dezbrăcat?“ Pentru că nu avea paltonul pe el.

LIA (*disperată*): Doamne, Dumnezeule! A fugit! L-am pierdut!... (*Către Doctor*.) Vă rog să mă ajutaţi să-l căutăm. Era bolnav... Vă rog să veniţi cu mine...

DOCTORUL: Da, bineînţeles că vă ajut. Să mă duc să mă îmbrac. (*Iese grăbit*.)

LIA (*singură*): Numai de nu s-ar fi dus în pădure...

(*Iese, lăsând uşa deschisă. O vreme, scena rămâne goală. Apoi intră Cornel. Se uită în jur uimit. cercetează şi camera cealaltă. apoi se întoarce şi se aşază pe un scaun. Aşteaptă. Peste câteva clipe intră Anişoara. Este nedumerită văzându-l pe Cornel*.)

ANIŞOARA: Nu vă supăraţi, am uitat ceva aici.
CORNEL (*apatic*): Vă rog...
ANIŞOARA: Mi-am uitat geanta şi nu de altceva, dar aveam banii în ea.
CORNEL: Căutaţi-o.
ANIŞOARA (*caută geanta cu privirea, dar n-o găseşte*): Dar aici am lăsat-o. Pe drum n-am avut cum s-o pierd. Dumneavoastră sunteţi de-ai casei, puteţi să mă ajutaţi s-o găsesc?
CORNEL: Nu sunt de-ai casei. Mai bine aşteptaţi să se întoarcă dânsa. Poate a pus-o undeva.
ANIŞOARA: N-aş vrea s-o mai văd. Aş vrea să plec. Îmi pare rău c-am venit! (*Căutând prin casă*.) Trebuie să prind autobuzul.
LIA (*intră pe uşă gâfâind, răvăşită*): S-a întors? (*Nu i se răspunde*.) Vă întreb dacă s-a întors.
ANIŞOARA: Cine?
LIA: El. A fugit pe fereastră şi nu ştiu unde s-a dus. Nu s-a întors? (*Se uită în camera cealaltă. Câteva clipe de tăcere*.) S-a dus. (*Scuzându-se, buimacă, în faţa lor*.) Nu e vina mea... A fugit fără să-l văd...
DOCTORUL (*intră obosit*): Doamnă, l-am căutat...
LIA (*calmă*): Nu l-aţi găsit?
DOCTORUL: Nu. S-a dus în pădure. L-a văzut cantonierul. Fugea. (*Tace*.)
LIA: Da. Eram convinsă c-o să se ducă în pădure.
DOCTORUL (*ezită*): Pădurea însă e plină de lupi, ştiţi foarte bine. Nici într-un an n-au fost atâţia lupi ca în iama asta. Nici vânătorii n-au curajul să se apropie...
ANIŞOARA (*speriată; a găsit poşeta*): Eu am să plec. Bună seara. (*Nu-i răspunde nimeni. Iese*.)
DOCTORUL (*îngrijorat*): Eu cred că ar trebui să adunăm nişte vânători şi să plecăm în căutarea lui. (*Lia nu-i răspunde*.) Până nu e prea târziu... (*Nu i se răspunde*.) Cantonierul mi-a spus la telefon că o haită a trecut în goana pe lizieră, chiar pe urmele lui. (*Lia tace*.) Ce

facem?

LIA (*îngândurată*): Sunteţi foarte amabil dar acum e târziu. (*Îşi acoperă ţaţa cu mâinile*.)

DOCTORUL (*nedumerit*): Credeţi că e prea târziu?

LIA (*obosită peste măsură*): Da, e târziu. Trebuie să-l lăsăm singur. Duceţi-vă. Vă aşteaptă soţia cu masa.

DOCTORUL: Bună seara. (*Iese; apoi se întoarce*.) Mă iertaţi, dar eu, omeneşte vorbind, deşi nu-l cunosc (*ridică brusc tonul, parcă ameninţător*), am să mă duc după el! Nu putem să-l lăsăm singur în pădure. (*Pauză; pe un ton ceva mai ridicat*.) Am să mă duc după el! (*Nu i se răspunde. Iese*.)

LIA (*se uită lung în urma lui, apoi se întoarce spre Cornel*): Erai aici?

CORNEL: Da, te aşteptam.

LIA (*se apropie de el disperată*): Ai văzut? L-am pierdut. Am vrut să-l salvez şi n-am putut. Nu sunt eu de vină.

CORNEL: Nu eşti.

LIA: N-a fost posibil omeneşte să-l salvez. L-am întâlnit prea târziu... (*Pauză. Cornel stă cu privirile în pământ. Lia îl priveşte îndelung, apoi îl mângâie pe păr*.) Ce bine că tu m-ai aşteptat! O să fim iar împreună. (*El tace; pauză. Ea oftează*.) Nefericitule! O să te fac iar fericit!

---- CORTINA ----